

IV. PROBLÉMAKEZELÉS

194. Szabad haragudni

Ám haragudjatok, de ne vétkezzetek: a nap le ne menjen a ti haragotokon. – Efézus 4,26

A házasság „karbantartásának” témakörébe beletartozik a *konfliktuskezelés*, azaz a házasságon belüli összeütközések sikeres megoldása is. A közismert igehely így kezdődik: „Ám haragudjatok...” – tegyük hozzá gyorsan: de tanuljuk meg jól kezelni az indulatainkat, hogy el ne mérgesedjen a helyzet!

Jimmy Evans feleségével, Karennel alapította a Marriage Today (A házasság ma) szolgálatot, melynek elsődleges célja, hogy a keresztény házastársaknak, családoknak útmutatást nyújtson arra vonatkozóan, hogy hogyan tudják az *isteni fajta szeretetet* megvalósítani az életükben, hogyan tudják a családot az Ige szilárd alapjára építeni és fenntartani.

Jimmy és Karen házassága nem indult zökkenőmentesen, később már majdnem eljutottak a válásig, amikor végre megnyitották magukat az Úr vezetésének, és hagyták, hogy Ő szelíden átformálja őket és az életüket. Azóta gyönyörű, bensőséges a kapcsolatuk. Isten királyságában rengeteg családnak jelentett olykor már életmentő segítséget a szolgálatuk során megnyilvánuló isteni bölcsesség és szeretet. Az ő tanításaikból meríték elsőként.

‘Igen fontos megtanulnunk a *konfliktusok* kezelésének a módját! A házasságunkban is (mint az élet minden területén) feltétlenül találkozunk problémákkal. Ha nem vagyunk képesek (készek) sikeresen megoldani azokat, idővel elfojtott indulatokat és érzelmi *eltávolodást* okoznak.

Minden házasságban vannak problémák, még a jókban is. A jó és a rossz házasság közötti különbséget voltaképpen az teszi, hogy mennyire vagyunk képesek megoldani a problémáinkat. Mindenki el tudja sajátítani a sikeres *megoldás képességét!* A múltban elkövetett hibák ellenére meg tudjuk fordítani a házasságunk és az életünk irányát, ha ezt *elsajátítjuk*. Természetesen ezek a módszerek nemcsak a házasságban működnek, hanem minden kapcsolatban a segítségünkre lehetnek.

A téma fontossága miatt megvizsgáljuk a felmerülő problémák kezelésének különböző módjait. Kezdjük a *harag* kezelésének kérdésével. Az Efézus 4,26 így szól: „Haragudjál, ám ne vétkezzél, ne menjen le a Nap a te haragodon...” (NKJV) Az első, amire Pál apostol tanít minket: *ismerjük el*, hogy

haragszunk. Azt mondja: „Haragudjatok...” Ha *letagadod* a haragodat, attól még nem múlik el, sőt addig-addig növekszik, amíg pusztító és kezelhetetlen módon *kitör*.

195. A harag kifejezése

Haragudjatok, de ne vétkezzetek: beszéljetek szívetekkel a ti ágyasházatokban és csillapodjatok! – Zsoltár 4,4

‘Amikor Karennel összeházasodtunk, nem tudtuk, mihez kezdjünk az *indulatainkkal*. Mindketten rengeteg indulatot halmoztunk fel magunkban, és szinte minden harmadik hónapban egy erős csatározásnál kötöttünk ki. Előfordult, hogy ezek az összecsapásaink a legostobább apróságon törtek ki, de azok csak a szikrák voltak, amik előidézték a *felhalmozott harag* robbanását.

Az idők során megtanultuk, hogy nem szabad a haragunkkal lefeküdni. Nemcsak a saját indulatunkat tanultuk meg elfogadni, hanem azt is, hogy meg kell adnunk a másinak a *jogot* arra, hogy *haragudjon*, és *ki is fejezhesse*. A rosszul működő kapcsolatokban mindig helytelenül kezelik a haragot. Ez több formában is jelentkezhet: a folyton kitörő haragtól – ami megsebzí a másikat –, egészen addig, hogy az ember a saját haragjától retteg, és attól, hogy mi történne, ha őszintén kimutatná. Sokan élnek a saját és a társuk haragjától való *félelemben*. Ez az egyik útja a biztos *kudarnak*.

A harag, jó vagy rossz, mindenképpen valóságos. Emberek lévén időnként haragra gerjedünk. Előfordul, hogy azért, mert valóban méltánytalanságot követtek el ellenünk. Máskor az a kiváltója, hogy még nem vagyunk eléggé felnövekedettek, illetőleg irreális elvárásaink vannak, esetleg az önzés gerjeszti. Amikor haragszom, és szükségem van a feloldására, akkor nem azt hangoztatom, hogy igazam van, csak azt, hogy *mérges* vagyok.

Ha megtanulod, őszintén *kifejezni* a haragodat, és ezt a társadnak is megengeded, megtetted az első lépést a *siker*es konfliktusmegoldáshoz. Emlékezz, Pál azt mondta: „Haragudjatok, ám ne vétkezzetek...”

Ha már képes vagy elfogadni a haragodat, akkor azt is el kell határoznod, hogy a megfelelő módon *kezeled* az indulataidat. Soha nem használhatod a haragodat arra, hogy helytelen viselkedést igazolj vele. Az eredmény nem menti az eszközt, nem teszi jogossá. Létfontosságú kérdés, hogyan oldjuk meg a konfliktusokat. Mindenképpen tiszteletet kell mutatnunk Isten iránt, és a társunk méltóságá iránt is.

Arra bátorítalak, hogy vizsgálj meg a szívedet a haraggal kapcsolatban, és hogy helyesen kezeled-e azt. Ha házas vagy, arra buzdítalak, hogy beszéljessetek erről a társaddal.'

196. A harag feloldása

Szűnj meg a haragtól, hagyd el a mérgeket; ne bosszankodj, csak rosszra vinné! – Zsoltár 37,8

'Az előző részben arról volt szó, miért fontos, hogy el tudjuk fogadni a haragunkat, és helyesen tudjuk kezelni. A Biblia azt tanítja: „...ám haragudjatok, de ne vétkezzetek...” (Ef. 4,26 NKJV). Magyarán szólva, nem szabad letagadnunk a haragunkat. De az sem jogos, hogy a helytelen viselkedésünket igazoljuk vele.

A konfliktus helyes megoldása azzal kezdődik, hogy *elfogadjuk* a haragunkat (nem annak fenntartását, hanem magát a tényt, hogy éppen haragot érzünk), és hogy ezt megengedjük a társunknak is hasonló esetben. A második lépés, hogyan *konfrontálódunk* (ütközünk) egymással. Vannak olyan indulatok, amiket lehet imával vagy önmagunkban kezelni, a házastársunk viselkedésével kapcsolatos haragunk azonban legnagyobb részt *megbeszélést* igényel.

Meg kell tehát tanulnunk, hogyan tudunk helyesen *közeledni* a másikkhoz, amikor indulat van bennünk. Ez egy igen fontos lecke, hiszen a zabolátlan vagy méltatlan harag pusztító hatású. Az egymással való *szembesüléssel* kapcsolatban először is azt kell megtanulnunk, hogy *várjunk* vele addig, amíg az indulatunkat képesek vagyunk irányítani, de kerüljön sor a konfliktus megbeszélésére lehetőleg még *aznap*. Az Efézus 4,26-27 (NKJV) szerint: „...ne menjen le a Nap a ti haragotokon, se az ördögnek helyet ne adjatok.”

Ha feloldatlan haraggal zárjuk a napot, lehetőséget adunk az ördögnek, hogy magyarázatot hozzon nekünk házastársunk viselkedésére, és *vádolja* őt. Az Efézus 4,27 versben szereplő „ördög” szó (görögül „diabolos”) *vádlót* jelent. Várj egy-két órát, amíg uralni tudod az érzelmeidet, de semmi esetre ne szokd meg, hogy haragosan fekszel le este, és napokat vagy heteket vársz, míg előhozod a problémát. Ne engedd meg még a mosolyszünetet sem.'

(Élénken él bennem az az 1977-es szeptemberi nap, amikor az oltár előtt álltunk, és az eskető pap így szólt: „a nap soha ne nyugodjon le a haragotok mögött”! Miután két évtizedre rá újjászülettünk, ismertem csak fel, hogy az efézusi levél egy idézetét hallottuk akkor. – Szerk. megj.)

197. A feloldatlan harag

...és sokakat meggyászolok azok közül, akik korábban vétkeztek és meg nem tértek a tisztátalanságból, paráznaságból és bujaságból, amit elkövettek. – 2Korinthus 12,21

‘A ma haragja még nagyon jól kezelhető. A tegnap haragja veszélyes, mert már érlelődött benned, és a diabolos, a vádló is megkörnyékezett már. Ő mestere annak, hogy megosszon bennünket, szakadásokat és támadásokat idézzon elő. Emlékezz, ő hazug és a hazugság atyja és gonoszak az indítékai. (Ján. 8,44) Azon munkálkodik, hogy a házastársad ellen hangoljon és meggyőzzön, hogy a társad ellened fordult. A megoldatlan harag nyitott ajtó ehhez.

Amikor még friss házások voltunk Karennel, akár hónapokig is haraggal a szívünkben éltünk egymás mellett. Amikor megharagudtunk, elhallgattunk, csendben voltunk. Ilyen az én természetes személyiségem. Amikor a legmérgeesebb vagyok, akkor vagyok a legcsendesebb. Ez rövidtávon rendben is van, mert megakadályozza, hogy indulatból olyat tegyek, vagy mondjak, amit később megbánnék. Hosszú távon azonban nagyon rossz hatású.

Az évek során megtanultuk, hogy ne viselkedjünk így: megharagszunk és elhallgatunk. Tudjuk, hogy milyen veszélyes a *feloldatlan* harag révén helyet adni az ördögnek a házasságunkban. Megszoktuk, hogy szeretettel *szembenézzünk* indulatainkkal nap mint nap. Egy jó kapcsolatban ez egyszerűen a *háztartás része*. Ez a szokás fogja a haragot és szelíd házi cicává változtatja. Ha a haragodat megőrizve fekszel le, az ordító oroszlánná növi ki magát. *Indulat* mindig is lesz a házasságban, de a mértékét és a természetét az határozza meg, hogy hogyan *kezeled* azt.

Nem kell félned a haragtól. Minden emberi kapcsolatban előfordul. Az első, amit tenned kell, hogy megengeded a magad és a társad számára is, hogy *őszinték* lehessetek az indulataitokkal kapcsolatban. A második lépés, hogy még aznap megbeszélitek, de várni kell egy pár percet vagy órát, míg uralni tudod az érzelmeidet, hogy ne mondj, vagy tegyél semmi olyat, amit később megbánnál, illetve ami megsértené a hitvesedet.

Beszéljetekek erről egymással. Határozzátok el, hogy mindkettőtöknek meglesz a szabadsága. Szükség esetén beszélhet a negatív érzéseiről is, retorzió nélkül. Azt is határozzátok el, hogy többet nem fekszetek le a haragotokkal, megbeszélitek a dolgokat, és megoldást kerestek rá. Ez létfontosságú dolog a házasság sikerének érdekében.’

198. Sorsdöntő percek

Se pedig ne zúgolódjatok, miképpen közülük zúgolódtak némelyek, és elvesztek a pusztító által. – 1Korinthus 10,10

‘Az előző részekben taglaltam, hogy milyen fontos *őszintének* lenni az indulatainkat illetően, és hogy még *aznap* foglalkoznunk kell a haragunkkal. Most arról szólok, hogy *milyen tónusban beszéljük meg*, ha haragszunk egymásra.

Kutatások igazolják, hogy a házastársak közötti bárminemű összetűzés esetén az első *három perc* dönti el a párbeszéd kimenetelét. A nyers, goromba kezdés már az elején kudarcra ítéli a beszélgetést. Vagyis ha azzal kezdjük, hogy kiabálunk, vádaskodunk, fenyegetőzünk, sértegetünk stb. Kerüljük a zúgolódást is, mert azzal könnyen ajtót nyithatunk az ördögnek.

Ismétlem, az dönti el a kimenetelt, hogy *hogyan kezdjük* a párbeszédet. Tehát, ha nem a megfelelő hangnemben kezdted, akkor jobb, ha rögtön be is fejezed, és néhány perc vagy óra múlva ismét nekirugaszkodsz. Az is nagyon fontos, hogy *kérjünk bocsánatot* és vállaljuk a felelősséget minden gonosz, bántó mondatért, amit elejtettünk a vita során.

Ha haragot érzel, fontos, hogy azt megbeszéljétek egymással. Mint láthattuk, veszélyes a haragunkkal lefeküdni, mivel lehetőséget ad az ördögnek (a vádlónak), hogy az ő értelmezésében vizsgáljuk a másik viselkedését és indítékait. Mert ez azt eredményezi, hogy felfegyverkezve közeledünk, vádaskodással és verbális (szóbeli) agresszióval.

Ez a másikat azonnal egy védekező, látszólag a *nincs esély a győzelemre* pozícióba kényszerítené. Csak egyet tehetne: beismeri, hogy ő hibázott, és a bocsánatunkért esedezik. Ez pedig nem sűrűn fog bekövetkezni!’

199. Megfelelő hozzáállás

Ezzel [nyelvünkkel] áldjuk az Istent és Atyát, és ezzel átkozzuk az embereket, akik az Isten hasonlatosságára teremttettek. – Jakab 3,9

‘A megfelelő hozzáállás a következő: Meg kell erősíteni a szeretetedet és a társadhoz való elkötelezettségedet. Valahogy így: „Drágám, dühös vagyok, és beszélni szeretnék veled. Mielőtt elmondom, mit szeretnék, azt akarom, hogy tudd, *szeretlek*, és *elköteleztem* magam melletted. Boldoggá tesz, hogy házasság vagyunk, és tudom, hogy ezt a problémát is meg fogjuk oldani. Lehet, hogy nincs igazam, de beszélnem kell erről, neked meg tudnod kell, mit érzek.”

Ha így kezded a beszélgetést, a társad semmiképpen nem érzi magát fenyegetve. A szelíd, megerősítő tónus a lehető legjobb légkört teremti ahhoz, hogy meghallgasson, és indulatok nélkül, a megoldást keresvén válaszoljon.

Sokan elveve úgy kezdik, hogy válással fenyegetőznek, és sértéseket vágnak a társuk fejéhez. Emlékezz erre: a *szavaknak* ereje van, és megmaradnak. A Biblia azt mondja, hogy „az élet és a halál a nyelv hatalmában van” (Péld. 18,21 NKJV). Azok, akik ezt nem értik, rendre megbántják egymást, és a boldogság elérésétől egyre távolodnak.

Azok, akik értik a *szavakban* rejlő hatalmat, felismerik, hogy óvatosnak kell lenni azzal kapcsolatban, hogy mit mondanak ki. Ez az alapelv sehol nem olyan fontos, mint a probléma, a konfliktus kezelésében. Amikor sérelmünk van, elutasítást és haragot érzünk, nagyon is irányításunk alatt kell tartanunk a szavainkat. Ez az a helyzet, amikor nem engedhetjük meg, hogy az érzelmeink irányítsanak. A *bölcsességnek* kell uralnia szavainkat.

Ahhoz, hogy sikeresen oldjuk meg a helyzetet, a *szerepet* és a *megerősítés* szavaival kell kezdenünk a beszélgetést. Ne feledd, hogy szinte minden helyzetben az első három perc dönti el a vita kimenetelét. Élj bölcsen ezzel a felismeréssel, és a házasságod látja majd a gyümölcseit. Élj az áldásokkal.’

200. Panasz

Én sem tartóztatom hát meg az én számat; szólok az én szellemem fájdalmában, és panaszkodom az én lelkem keserűségében. – Jób 7,11

‘Most arról szeretnék beszélni, hogy mi a különbség a *panasz* és a *kritika* között. A *panasz* *rólunk* szól, a *kritika* pedig egy *másik* személyről. Ha szeretnénk megoldani a problémákat, nagyon fontos megértenünk a következő alapszabályt: Mindig *mond* el a panaszodat, de soha *ne* kritizálj!

Mindegyikünknek joga van arra, hogy elmondhassa a panaszát a társának. Tudatosítanunk kell ezt, hogy a másik is bátran közölje a gondjait. Egy egészséges házasságban mindkét félnek szabadsága van a *nyílt beszédre*, a retorziótól vagy a megszegyenüléstől való félelem nélkül.

Amikor elmondjuk a panaszunkat, nem szabad elfelejtenünk, hogy az nem a másiktól szól, hanem *rólunk*. Bármi is az, ami minket felzaklatott, a hangsúly azon van, hogy *mi érzünk* valamit. Vegyük például, hogy Karen valami olyat tett, ami

engem bosszant, és én emiatt beszélgetést kezdek vele. Valahogy így: „Karen, ma reggel olyan türelmetlen voltál velem, és ez úgy zavar engem. Nem tudom, mi volt a baj, rám voltál mérges, vagy valami másról van szó, de én nem szeretem, amikor így válaszolsz. Ha valamivel felmérgesítettelek, szeretném, ha elmondanád.”

Látod, nem vádaskodással, vagy támadással kezdtem. Azzal kezdtem, hogy elmondtam, hogyan *érzek*, és közöltem, hogy szeretném *tudni*, mi történt. Beleértve, hogy ha valamit rosszul tettem, azt is szeretném tudni és vállalni érte a felelősséget. Ha így elmondjuk a panaszunkat, akkor mindent megbeszélhetünk, anélkül, hogy rosszindulattal illetnénk, vagy védekező állásba kényszerítenénk a másikat.’

201. Kritizálás

A bolondnak haragja azon napon megismertetik; elfedezi pedig a szidalmat az eszes ember. – Példabeszédek 12,16

‘A kritizálás teljesen más. A kritika (szidalom) a másik emberre irányul, miközben *vádol*, és ezzel *védekezésre* kényszeríti őt. Ha ugyanazt, amit előzőleg mondtam Karennek, kritikus hangnemben tettem volna, az valami ilyesmi lenne: „Karen, ma reggel türelmetlen voltál velem, és ezt nem szeretem. Valami nincs rendben veled; szeretném, ha rájönnél, hogy mi az, és helyre hoznád. Nem érdelem meg, hogy így viselkedj velem. Én semmi rosszat nem tettem, te meg mindig olyan forrófejű vagy. Legközelebb nem leszek ilyen szelíd!”

Látod a különbséget a kritika és a panasz között? Ha elmondjuk a *panaszunkat*, akkor azzal *elmagyarázzuk* a problémát, és *barátságos légkört* teremtünk arra, hogy a másik is elmondhassa a saját meglátását. Mivel az egész arra összpontosul, hogy én mit *érzek*, és nem az ő viselkedését próbálom meg értelmezni, a beszélgetés *udvarias* és *építő* jellegű marad.

A *kritika* azonnal csatateret képez. A beszélgetés kezdeményezője ítélőbíróvá válik, a másik fél meg vádlottá, akinek egy ellenséges környezetben kell bizonyítania ártatlanságát. Tehát a lényeg – a kritika *nem vezet célra*.

Ügyeljünk, hogy az ilyen beszélgetéseket *megerősítő* szavakkal és a társunk iránt kifejezett *tisztelettel* kezdjük. A kutatások igazolják, hogy a beszélgetések hangvétele csak ritkán tud az első három percre jellemzőhöz képest javulni. Ezért fontos, hogy *mondjuk* el ugyan a panaszunkat, de *ne* kritizáljunk. Mielőtt belekezdesz egy ilyen beszélgetésbe, vedd irányí-

tásod alá az *érzelmeidet*, és felügyeld a *szádat* is. Arra koncentrálj, hogy benned milyen érzéseket váltott ki a dolog, és *adj lehetőséget* a társadnak, hogy ő ugyanúgy elmondhassa az észrevételeit, és megmagyarázhassa, hogy mi zajlik benne.

Ha így teszel, azt fogod tapasztalni, hogy *ez sok gyümölcsöt* fog hozni. A beszélgetéseitek sokkal fesztelenebbek és eredményesebbek lesznek. Sokkal szabadabban tudtok majd beszélni, anélkül, hogy egymást megbántanátok. Mindez az *intimitást* és *barátságot* építi. Segít, hogy megoldjátok a problémákat, miközben megőrzitek és elmélyítitek az egymás iránti jóakaratot. Ez az eredménye a sikeres konfliktuskezelésnek.’

202. Libikóka-szindróma (1)

Az ő igazságának mérlegével mérjen meg engem, és megismeri Isten az én ártatlanságomat! – Jób 31,6

‘Létezik egy nem veszélytelen jelenség, ami sok házasságban ismert: a libikóka-szindróma. Akkor alakulhat ki, ha *természetes* emberi ösztönünkkel reagálunk a házastársunk viselkedésére. Amikor az egyik fél helytelen, szélsőséges irányba tér el, a másik szinte mindig az *ellenkező szélsőség* felé indul, mert így szeretne korrigálni, illetve megvédeni magát és a házassági szövetséget.

Képzeljük el, amint egy játszótéren két gyerek ül szemtől szemben egy mérleghinta közepén. Amíg *középen* maradnak, közel vannak egymáshoz, és *egyensúlyban* vannak. Mi történik, ha egyikük elmozdul hátra? Egy libikókán ülve, bármit is csinál a másik a szemközti oldalon, az *hat rád* – így van ez a házasságban is.

Ha a libikókán a másik fél elmozdul hátra, akkor neked is azt kell tenned, amennyiben meg akarod tartani az egyensúlyt. Ha ő tovább mozog hátrafelé, neked is azt kell tenned. Ha a hasonlatunknál maradunk, mindkét fél számára az a *legszélsőségesebb* helyzet, ha saját térfelének a legvégén helyezkedik el. A házasságban (a kapcsolatban) ez veszélyt rejt magában.

A valós életben ugyanis ez a következőképpen működik:

- ha az egyik fél nem tudja helyesen kezelni a *pénzt*, folyton túlköltekezik, ezért a másik szélsőséges takarékosági intézkedéseket hoz, hogy megóvja a pénzüket;
- ha az egyik fél nem ápol szoros kapcsolatot a *gyerekekkel*, távolságtartó, nem fegyelmezi őket, így a másiknak kell felvállalni a fegyelmező szerepét, ezért *rátapad* a gyerekekre, túlságos féltéssel és/vagy szigorral reagál;
- ha az egyik fanatikusan *vallásos* lesz, és törvénykező légkört próbál az otthonára erőltetni, a másik emiatt nekifeszül a

korlátoknak, hogy egy kis szabadságot, derűt lopjon be, egyensúlyt tartson fenn a családban, amit a törvénykező fél bűnnek és a világgal való lepaktálásnak tart.

Sok más példát is sorolhatnánk, de a lényeg bizonyára érthető. Arról van szó, hogy amikor a társunk tanúsította változást negatívnak ítéljük, a természetes emberi reakciónk az, hogy a *kiegyensúlyozó* szerepét felvéve megpróbáljuk kiigazítani. Ez a *libikóka-szindróma*. Szinte minden házaspár előtt ismert. Vannak, akiknél olyan méreteket ölt, ami már szenvedést okoz, egyes esetekben válást eredményez.

Hogyan lehet elkerülni az ilyen helyzeteket? Úgy, ha foglalkozol vele, ha *megbeszéled* a társaddal, miért nem tetszik neked a viselkedése, és *nem* engedsz a szélre húzó erőnek. A szélsőséges magatartásukat sokan a társuk viselkedésére vezetik vissza. Igen ám, de a másik fél szintén ezzel igazolja önmagát.'

203. Libikóka-szindróma (2)

Az Úré az igaz mérték és mérőserpenyő, az ő műve minden mérőkö. – Példabeszédek 16,11

‘Nézzük meg közelebbről a *törvénykező vallásos* kontra „bűnös” esetet. A „bűnös” azzal igazolja a viselkedését, hogy nem akar egy rideg, bezárt házasságban élni. Nem lehet őt hibáztatni ezért, még akkor sem, ha egyes tetteivel túllőne a célon. A szuperszellemi házastárs pedig azzal revolverez, hogy neki kell a házasság szellemi öréne, megváltójának lenni. Magasra kell állítania a mércét, hogy megfelelő engesztelést nyújtson elvetemült házastársáért, annak reményében, hogy egy nap majd helyükre kerülnek a dolgok.

Kinek van igaza, és ki téved? Mindketten helytelenül vélekednek és cselekszenek, egyikük sem tudja kellően igazolni a viselkedését. Amikor Ádám és Éva elbuktak, mindketten elhárították magukról a felelősséget a tetteikért, és *mást okoltak*. (1Móz. 3,12-13) Függetlenül attól, hogyan viselkedik a házastársunk, nekünk helyesen kell cselekednünk. Nem igazolhatom, nem menthetem fel magam a társam magatartására hivatkozva.

A *megoldás* három lépésből áll:

– Az **ELSŐ** lépés a szeretetteljes *kommunikáció*. Beszéljess a hitveseddel a viselkedéséről, és mondd el neki, hogy *távolságot* érzel kettőtök között. Ne reagálj helytelenül, hiszen azzal még nagyobbra növelnéd a *távolságot*.

– A **MÁSODIK** lépés az, hogy felvállalod a *felelősséget* saját tetteidért, viselkedésedért. Emlékezz, szemtől szemben kezdtétek

a *libikóka* közepén ülve. Ha elmozdultál onnan, hibáztál. Az nem a házastársad hibája volt. Légy alázatos, és vedd észre, hogy a társad viselkedése arra lehet a *válasz*, hogy eltávolodtál tőle.

– A **HARMADIK** lépés a *segítség* keresése. Ha egyedül nem tudod megoldani a helyzetet, ne csak üldögélj, miközben egyre nő köztetek a távolság, és egyre nagyobb lesz a probléma. Keress segítséget! Légy hajlandó tanácsot kérni és elfogadni! Ne nyugodj meg addig, amíg nem ültök újra szemtől szemben egymással a *libikóka közepén*! Emlékezz, ott kezdtétek és a házasságotok során megélt legszebb időszakokat mind ott töltöttétek!

204. Fontos változás

Miképpen a Krisztus is szerette a Gyülekezetet, és Önmagát adta azért; hogy azt megszentelje, megtisztítván a víznek fürdőjével az Ige által. – Efézus 5,25-26

‘Emlékszem, hogy amikor egyszer veszekedtünk Karennel, milyen zaklatott voltam. Egyre csak azt hajtogattam neki, mit érzek, és próbáltam meggyőzni, hogy hibáztam és nincs igaza. Nem jártam sikerrel, és ez még jobban felzaklatott.

Emlékszem, egyszer csak így szólt: „Jimmy, bárcsak felvettem volna, hogyan beszéltél velem. El sem hinnéd, milyen nyers vagy ilyenkor.” Én erre: „Nem vagyok nyers veled!” Ebből nem engedtem, ráadásul feleltem a hangom. Ő meg csak nézett rám. Nem volt túl eredményes párbeszéd.

Néhány nappal később afelől *imádkoztam*, amit Karen mondott, és a kapcsolatunkért úgy általában. Nem mondanám, hogy közel voltunk a váláshoz, de volt egy-két dolog, amit nem tudtunk megoldani. Karent leginkább az bántotta, *ahogyan beszéltem* vele. Nekem pedig az volt a legnagyobb sérelmem, hogy *nem figyelt* rám.

Aznap reggel, miközben *imádkoztam*, az Úr egy olyan *látást* adott, ami rendkívüli módon *megváltoztatott* engem és a kapcsolatunkat is. Az efézusi levél 5. részét olvastam, ahol az áll, hogy Jézus a menyasszonyát „megmossa a víz fürdőjében, az Igével”. (Ef. 5,26) Hirtelen láttam magam, amint vétkeimtől beszennyezve állok Jézus előtt. Azután azt láttam, hogy vizet merít a kezével, és nagyon *gyengéden* a fejemre önti.

Nyomban megértettem, hogy Jézus egy életre szólóan elkötelezte magát arra, hogy folyamatosan *megtisztít* és *formál* engem az Igéje által. Egyáltalán nem volt nyers, durva. Éppen ellenkezőleg, nagyon *gyengéd* és *szeretetteljes* volt. Úgy, ahogy azt a harminchárom év alatt tapasztaltam, mióta Vele járok.

Kétség nem fér hozzá, hogy Ő a legtürelmesebb személy, akit valaha ismertem.

Miután láttam, hogy Jézus milyen gyengéden mosott meg engem az Igéjében, nagyon frusztráló volt, ami utána következett. Láttam Karen gyönyörű menyasszonyi ruhájában, amin volt egy-két szennyfolt, én pedig egy locsolótömlővel próbáltam lemosni. Az erős vízszugár korbácsolta a testét, és szétszaggatta gyönyörű ruháját.

Azonnal megértettem, ahogy az Úr megmutatta nekem, mi a *különbség* az Ő természete és az enyém között, ami a kommunikációt és a mások megváltoztatását illeti. Rögtön megtértem ebből a hibámból az Úrhoz, és elkezdtem megváltoztatni Karennel szemben a viselkedésemet.'

205. Meghatározó változás

Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést jókedvéből. – Filippi 2,13

'Amikor legközelebb előfordult, hogy beszélnem kellett valamiről Karennel, elhatároztam, hogy csak *egyszer* mondom el *szeretetteljes* módon és a többit az Úrra bízom. Nagyon jól emlékszem az esetre. Ő a konyhában állt, és éppen valami olyat tett, ami nekem nagyon nem tetszett. A hűtő mellett álltam, és anélkül, hogy felemeltem volna a hangomat, elmondtam neki a véleményemet a dolgról. Aztán odaléptem hozzá, *megöleltem* és kíséltam a konyhából.

Egy vagy két nap múlva elmondta, hogy látja, milyen *változáson* mentem keresztül és menyire örül neki. Én ugyanúgy. Hosszú évekig próbáltam végigérinteni azt, amit kimondtam és kierőszakoltam az azonnali eredményt. Ez nem igazán sikerült, és sajnos csak negatív gyümölcsöket termett a házasságunknak.

Amint én *megváltoztam*, minden más is *megváltozott*. Karen virult, mint egy rózsa, és kinyílt. A kapcsolatunk rengeteget fejlődött. Eljutottam oda, hogy egyszerűen *elmondom*, mit érzek, és a többit képes vagyok az *Úrra bízni*. (1Pét. 5,7) Rájöttem, hogy Ő sokkal alkalmasabb mások megváltoztatására és a kívánt eredmények elérésére, mint én.

Mást is megértettem. Tudom, hogy nem minden helyes, amit az ilyen *összekülönbözések* során gondolok, mondok, és ezeknek nem is kell az én elgondolásom alapján végbemenniük. Isten hűséges, és engem is formál ilyenkor a szeretetében.

Mondd el a társadnak az igazságot, a véleményedet, de *szeretetben* tedd, ne próbáld kikényszeríteni a változást. Ha iga-

zad van, az Úr társad lesz benne, és előhossa a kívánt eredményt. Ha pedig nincs igazad, hajlandónak kell lenned elfogadni, hogy esetleg *te* vagy az, akinek *változnia* kell. Az igazság erőteljes, hatalommal bír. Nincs szüksége a segítségünkre. Csak alkalmazd szeretettel, és csodákat fogsz látni!

206. Élősködők

A piócának két leánya van: add ide, add ide! – Példabeszédek 30,15

A következő néhány részlet Keith Moore prédikátor és felesége Phyllis házasságról szóló tanításából származik.

‘Phyllis és én nem azt kívánjuk elmondani, mi mindenre jöttünk rá a házassággal kapcsolatban, és hogy mi mindent tudunk róla. Sem azt, hogy szeretjük egymást, és *jobban* érezzük magunkat a bőrünkben, mint évekkkel ezelőtt.

Hálás vagyok ezért, és azért is, hogy a tudtokra adhatom, az Úr milyen munkát végzett rajtunk, hogyan segített nekünk. Milyen eredményekkel járt az Ő munkája a mi életünkben.

Nem a hibáitokat akarjuk kiigazítani, vagy benneteket kárhoytatni. Isten Igéje tesz szabaddá titeket! Ha megismered az igazságot, az *igazság* fog felszabadítani.

Mindent, amit nektek prédikálok, magamnak is mondom; ez így működik, nincs egyirányú tanítás, ami csak felétek szólna. Amivel most foglalkozunk, szerintem az egyik legkomolyabb kérdés.

Nem tudom, mennyire ismert a következő igevers: „A piócának két leánya van: add ide, add ide [*angol* fordítás szerint: Adj, Adj]! E három nem elégszik meg; négyen nem mondják: elég.” (Péld. 30,15) A *Káldi Neovulgáta* fordítás felszólító módban így szól: „Ide vele! Ide vele!”

A pióca... Mindenki tudja mi az a pióca? Ez egy nagy pióca. Héberül a szó szerinti jelentése *szívó*. Szóval az üzenetem címe: „Szipolyozol vagy vetsz?” A szipolyoz szó rokon értelmű szavai: megfej, pumpol – ami telhetetlenségre és élősködésre utal. Szomorú, de ez egy valós probléma.

Annyi ember van, aki bizonyos helyzetekben hálátlan, elégedetlen. Nem számít, mit teszel, soha semmi nem elég nekik. Vannak ilyen férfiak és vannak ilyen nők is. Mindig valami mást akarnak, soha nem elég, soha nem elégszenek meg. Nem veszik észre, de piócaként viselkednek. Folyton sírnak, kiabálnak: „Adj! Adj!” „Nem tetted ezt!” „Nem csináltad meg

azt!” „Tartozol nekem velem!” „Azt kellett volna csinálnod!” „Még! Még!” Hogyan hangzik?

Elszívna, mint egy pióca. Mi is az a pióca? A pióca egy *élősködő*. Mi az *élősködő*? Olyan élőlény, amelyik *más életéből él*. Ugye? Például a szúnyog. A pióca szó szerint kiszívja az élet vérét az áldozataiból. Igaz? A vérben élet van, és ők ezt az életet élik fel, de valaki másból nyerik, hogy fenntartsák önmagukat.’

207. A két kapcsolattípus

Mert szelet vetnek és vihart aratnak. – Hóseás 8,7

‘Rá fogtok jönni, hogy a kapcsolataink alapvetően e két nagy kategória egyikébe tartoznak: az *élősködő* vagy az *áldozat* típusúba. Felismeritek, hogy az emberek a kapcsolataikban legtöbbször vagy az egyik vagy a másik kategóriába sorolhatóak? Vagy *elvenni* szeretnének valamit a másik személyből, vagy folyton *adni* akarnak magukból valamit. Szipolyozni vagy befektetni.

Kapcsolataink igen nagy számban beleesnek valamelyik, az *élősködő* vagy az *áldozat* kategóriájába. Hiszem, hogy minden igevers céllal van a Bibliában. Amint a piócáról szóló igevers is. Ez nem kérdés! Pontosan meg van a szerepük és fontosak.

„A szegény emberből támadott elnyomója a szegényeknek hasonló a pusztító esőhöz, mely nem hágy kenyeret.” (Péld. 28,3) Az angol fordítás így szól: „Egy szegény ember, ki a szegényt elnyomja, hasonló a mindent elsöprő esőhöz, ami nem hagy eledelt.” Nem hagy ételmezt (életet). Egy másik fordítás szerint: „Mikor egy szegény ember a szegényt nyomja el, az olyan, mint egy váratlan áradás, ami elsöpri az utolsó reményüket.” Más szavakkal, mint egy árvíz, ami semmit sem hagy maga után.

Amikor a szegény elnyomja a másik szegényt. Az ember, akinek nincs semmije, megpróbál elvenni valamit a másiktól, akinek még a semminél is kevesebb van. És mi marad nekik ezután? Abszolút semmi. Mint az a hely, amit elsöpört és letarolt az ár.

Az alatt a néhány év alatt, amióta szolgálók, Phyllisszel számtalan embert ismertünk meg, akiknek gondjuk volt a házasságukkal. Nem egy-két esetet, több százat láttunk az évek során. Férjek és feleségek gyötrődnek, karikásak, vörösek a szemeik, nem tudnak aludni.

Nyugodtan mondhatjuk, pokoli körülmények uralkodnak a hajlékukban. Nincs bennük egymás iránti szeretet, egyik jobbra ül, a másik balra. Düh és harag olvasható az arcukon, mintha kitörni készülnének. Próbálnak aranyosak lenni, de tudjátok

milyenek? Mint egy vízzel teli szivacs, megnyomkodod egy kicsit, és máris csepeg. Megkérded tőlük, mi a gond? Ahogy az egyik megszólal, rögtön rákezd a másik.'

208. Két követelődző

Semmi többet ne követeljetek, mint ami előtökbe rendeltetett.

– *Lukács 3,13*

'Ha megkérdezed ezeket a párokat, mi a problémájuk egymással, rögvest egymás torkának esnek.

– Csak mondd el!

– Nem, nem, mondd csak te előbb!

– Rendben! Szóval: nem csinálja ezt... Még azt sem tette meg... Az én igényeim őt egyáltalán nem érdeklik... Nem úgy gondoskodik rólam, ahogy kéne, semmit sem tesz meg értem.

Hogyan hangzik ez? Adj nekem! Ide velem! Nem adsz nekem! Egy percen belül a másik is rákezd:

– Nos, nekem is vannak igényeim! Te meg ezt nem tette meg értem! És mikor nekem erre lett volna szükségem, te nem álltál mellém! Nem törődsz velem, egyedül engem érdekel, te figyelmen kívül hagyod, és nem segítesz. És akkor még arról nem is beszéltünk, hogy...!

Ismerősen hangzik? Adj nekem!

– Adj nekem, igen, azt akarom!

– Nem, te adj énnekem!

– Nem, nem, te adj nekem!

És akkor jön a *vallásos* férj, és ezt mondja a feleségének:

– Tudod, mit mond a Biblia? *Köteles* vagy engedelmeskedni nekem, köteles vagy tisztelni engem, köteles vagy segíteni, amikor csak mondom!

– Nem, nem, a Biblia azt mondja, hogy *te vagy köteles* szeretni engem, és gondoskodni rólam, törődni velem!

– Majd ha úgy engedelmeskedsz nekem, ahogy köteles lennél, akkor majd én is úgy szeretlek, ahogy kellene.

– Nos, ha úgy szeretnél, ahogy kötelességed lenne, akkor talán én is úgy engedelmeskednék neked, ahogy kellene.

Hadd elemezzük egy kicsit, mi is történik itt valójában, mit mondanak mindketten?

– *Adj nekem! Nekem tartozol* ezzel... És ha tényleg *megkapom* tőled, talán... egyszer... majd én is visszaadok valamit...

– Nos, nem, dicsőség az Úrnak: *te* vagy az, akinek *adni* kellene! Neked kell valamit letenned az asztalra.'

209. Téves alapok

Szűnjél meg, fiam, hallgatni az olyan tanítást, mely téged arra visz, hogy a bölcsességnek Igéjétől eltévedj. – Példabeszédek 19,27

‘Folyvást halljuk az emberektől, hogy az egész életüket ilyen, nem igei vezérelvek irányítják:

– Tudod, drágám, a házasság egy fele-fele arányban szóló mondat.

Ki mondta? Nincs erre vonatkozó igehely!

– Nos, az egész adok-kapok módon működik.

Igen? Hol áll ez az Igében? Értitek ugye, miről beszélek? Emberek élete olyan dolgokra épül, amik nem igeiek, nem biblikusak. Tudjátok, én már jó néhány tanítást halottam a házasságról. Elolvastam egy pár könyvet is. Nagyon sokan próbáltak rájönni, mi jelenti a legnagyobb gondot a házasságban.

Sokan úgy vélik, meg is találták: a kommunikáció hiánya. A rossz kommunikáció – mondják gyakran – a legnagyobb gond a házasságban.

Mások azt mondják:

– Hát tudod, hogy van: gyerekek... pénz... szex... és vallás.

Mi okozza a legnagyobb problémát a házasságban? Az előző felsorolás egyike? A kommunikáció hiánya? Nem! Ti tökéletesen kommunikáltok egymással, ez nem is kérdés. Nem tudok egyetlen érteni azokkal, akik azt mondják, a legnagyobb gond a kommunikáció hiánya. Nem értek egyet ezzel. Tönkreteheted te a házasságodat úgy is, hogy közben tökéletesen kommunikálsz:

– Nyugodtan megmondhatod nekem, mit érzel, meghallgatlak, mondd csak!

– Nos, utálok a képedet! Rosszul vagyok, ha rád nézek! Nem bírom elviselni, ha mellettem vagy!

– Igen? Én is utálok a képedet!

Mit gondolsz? Nem tudsz kommunikálni? Dehogynem. Na, most hol tartunk? Kommunikálunk, nem? Elmondjuk egymásnak pontosan, mit érzünk! Én erre azt mondom, szellemi embereknek *nem* arra kellene hagyatkozniuk, hogy mit *éreznek*. És most nyomatékosítani szeretném nektek, hogy a legnagyobb gond a házasságban „ö” betűvel kezdődik: *önzés!*

210. Önzés

A szeretet nem ragaszkodik saját jogaihoz vagy útjaihoz, mert nem keresi a maga hasznát... – 1Korinthus 13,5 (Bővített fordítás)

‘Minden gond legnagyobb forrása a házasságban az önzés. Ez a hiba, itt véted el az Újtestamentum parancsolatában való

járást. Ami azt mondja: *szeress*. Igazából ebben rejlik a hiba. Egyike a legnagyobb dolgoknak az, amit az 1Korinthus 13-ban láthattok arról, hogy mi a szeretet:

A szeretet nem keresi a maga hasznát. (1Kor. 13,5) Igaz? Nem mindig magára gondol, vagy magáról beszél. Nem arról, hogy *nekem* mire van szükségem. A piócának két lánya van, és mindig azt mondják: „Ide vele! Adj nekem!” Ők piócák.

Hányan szeretnétek eldönteni, hogy nem lesztek piócák? Nem lesztek élősködők. Nem lesztek olyanok, akik folyton elnyomnak valaki mást. Ahogy az Igében olvastuk: a szegény, akinek semmije nem volt, elnyom valaki mást, akinek semmije sincs. Mire jutunk így? Lesz egy üres asztalunk, ami úgy néz ki, mintha az ár söpört volna végig rajta, morzsát sem hagyva.

Két ember, akik veszekednek egymással:

– Nem adod meg nekem, ami kell!

– Tudod mit? Te nem adod meg nekem!

– Hogyan képezed, hogy bármit is kaphatsz tőlem, mikor semmit nem adsz nekem.

Mindkét ember *szipolyoz*, próbálnak kihúzni valamit a másikból. Mivel egyikük sem *ad* semmit, így semmit sem kaphatnak. Így jutnak el odáig, hogy már *sivár* a házasságuk. Ugyanabban az ágyban fekszenek, mégis úgy érzik, mintha *mérföldekre* lennének egymástól. Így lehet eljutni az elhidegülésig. Ez a nagy probléma. Az önzés!

De itt a jó hír! Megvilágosodást kaphatsz arról, hogyan kerülhetsz ki egy rossz helyzetből. Hogyan kerülhetsz ki egy rossz anyagi helyzetből? Mire van szükséged anyagi helyzetted helyreállításához? Aratásra van szükséged.

Aratásra van szükséged, úgy értem: szükséged van arra, hogy pénz folyjon be hozzád. Anyagi *betakarításra* van szükséged. Mi előzi meg az aratást?... Vetés! Hogyan jöhetsz ki ebből a rossz helyzetből? *Magvetéssel!*

211. Pénz-aratás

Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelmét, hogy gazdag lévén, szegénnyé lett érettetek, hogy ti az Ő szegénysége által gazdaggá lehessetek. – 2Korinthus 8,9

Két példán keresztül, a pénz- és a gyógyulás-aratáson át szeretném bemutatni, hogyan is kell elvetni az isteni fajta szeretet magjait, hogy aztán learathassuk.

Évtizedekkel ezelőtt Phyllis és én (Keith) le voltunk égve, mindenkinek tartoztunk, kifogytunk a hitelezőkből, eladtunk

mindent, amit tudtunk. Egyszóval igen rossz helyzetben voltunk. Aztán *kijelentést* kaptam, amitől nagyon izgatott lettem, mert hirtelen megláttam, hogyan tudok kimászni ebből a helyzetből. Elkezdtünk *vetni*. Először csak kis adagokban; öt dollárt, aztán tíz dollárt, később húsz dollárt, s hamarosan jobban kezdett menni a sorunk. Adakoztunk ötven dollárt, majd százat. Eltelt még egy kis idő, s már ezer dollárt vetettünk, és kijöttünk a szorult helyzetből, megszabadultunk a gondok terhétől.

Nektek is abba kell hagynotok azt, hogy mindig a gondokra koncentráltok, hogy folytonosan a szükségéről beszéltek. Fel kell hagynotok azzal, hogy mindig arról beszéltek, mitek nincs, és hogy tennetek kellene valamit ellene.

Vessetek! Anyagi magot vessetek, és kezdjétek el úgy beszélni dolgokról, amik még nincsenek, mintha már léteznének. (Róm. 4,17) Abban a pillanatban, hogy ezt megteszitek, elkezdtek egyesbe jönni. Remélem, értitek. Ülsz naphosszat, sajnálsz magad, nézed a számlákat, és arról beszélsz, amid nincs:

– Szükségünk van nyolcvanezer dollárra, és nekem egy ezresem sincs. Honnan fogom összeszedni?

Egyfolytában mondogatod:

– Szükségem van pénzre! Pénzre van szükségem! Pénzt kell szereznem! Le vagyok égve, rossz formában vagyok!

Ha sokáig így folytatod, teljesen le fogsz égni anyagilag. Akkor hát mit kell tenned? *Vetned* kell, még akkor is, ha csak egy kis magvetésre van lehetőség. Hagyd, hogy valaki más hozzon ki téged ebből a helyzetből. Kezdd az *Urat az első helyre* tenni, ami egyébként is a dolgod lenne.

Kezdd el hittél *beszélni* a dolgokat az életedbe, beszélj úgy a dolgokról, amik még nincsenek, mintha már rég meglénnének, még akkor is, ha nagyon rossz helyzetben vagy:

– Minden számlát *kifizetettnek* nevezek, minden szükségét *betöltöttnek* nevezek, nem vagyok leégve, *gazdag* vagyok, kilábalok, a Jézus nevében!

212. Gyógyulás-aratás

Aki [Jézus] a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk: Akinek sebeivel gyógyultatok meg. – 1Péter 2,24

‘Hogyan jöhetsz ki egy betegségből? Mire van szükséged, ha egészségileg vagy rossz állapotban? Egy gyógyító aratásra! Szóval, mit kellene tenni? Nézzük csak a problémát:

– Jaj, nekem, rákos vagyok! Ó, Uram, daganatom van! Jaj, cukorbeteg vagyok, jaj, magas a vérnyomásom! Most mi lesz? Egyre rosszabbul vagyok. Segítségre van szükségem! Valakinek segítenie kell rajtam!

Ezzel a hozzáállással csak lesüllyedsz, s így fogsz elveszni. De vess gyógyító magot! Ebben az esetben a saját tested az, aminek gyógyulásra van szüksége. El kell kezdened *gyógyító magot* vetni saját magad számára.

Ezzel a témával nagyon sokat foglalkozunk, sokat beszélünk a gyógyulásról. Rengeteg jó tanítás van erről, különböző szolgálatokból, de *vesd* el ezeket. Kezdd el vetni azt a gyógyító magot. *Elmélkedj* a gyógyulásról, és *szóld* hitben a gyógyuláso-dat, reggel, és amikor lenyugszik a nap. Ne tekints a tünetre, kezdd el hittel kimondani:

– Jézus nevében szentnek és tökéletesen épnek nevezem hitben a testemet! *Gyógyultnak* nevezem magam a szent sebeknek köszönhetően! Nem fogok meghalni, *élni* fogok!

Szólítsd be az életedbe a dolgokat! Amik még nincsenek a valóságban, azokra úgy tekints hitben, mintha *már meglennének*. Sokan tudnák tanúsítani, hogy a *hit működik* (Róm. 4,17), nagy számban kijöttek a betegségből, meggyógyultak.

Párhuzamot fedezhetünk fel a különböző típusú *vetések* és az azt követő *aratások* között. Isten működésbe hozott egy szellemi törvényt, a vetés–aratás törvényét, és aki működteti – függetlenül attól, hogy tudatosan teszi, vagy sem – annak természet fog hozni. (Gal. 6,7) Mert ki mint vet, úgy arat. Ugyanis minden a maga neme szerint terem.

A családban a pénzen és a gyógyuláson kívül szükség van arra is, hogy szeretetmagokat vessenek egymás felé a házastársak és annak élvezzék is a gyümölcseit.’

213. Szeretet-aratás

Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. – János 13,34

‘A házasságban másképp lenne a *magvetés*? Nem hitben járunk az élet minden területén? A vetés és aratás törvénye nem egyetemes törvény? Mi van akkor, ha gondok jelentkeznek a házasságunkban? Mi van, ha nincs többé szerelem (szeretet)? Mi van, ha kutya-macska viszonyba kerültünk egymással, és az egész helyzet nyomorúságos? Mire van szükségünk? *Szeretet-aratásra* van szükségünk! *Tisztelet-aratásra* van szükségünk!

Tehát mi az első lépés? *Vetnetek* kell valamit! Kezdjétek vetni! És mivel nem magaddal házasodtál össze, hanem egy másik emberrel kötötted össze az életedet, kezdj vetni őbelé. Ha ezt megértitek és elkezdedek vetni beléjük, az fordulatot fog hozni az életedekben. Hozzatok létre *befektetéseket* a házastársatokba, a gyerekeitekbe, a családotokba.

Hogy mit értek ezen? Idő, szeretet és adakozás befektetés. Ne érezzétek kötelezőnek, hogy megtegyétek, mert ezt a *szeretet indíttatására* kell megcselekednetek. Csak egy kis szellemi és igei *bölcsességre* van szükségetek ahhoz, hogy elkezdjétek vetni a másikba; hogy *kedvesen* bánjatok a házastársatokkal akkor is, amikor legszívesebben felpofoznátok. Még ha úgy érzed is, hogy megérdemelsz valamit, ne tedd szóvá, lépj túl rajta, és ne dühöngj amiatt, hogy nem kaptad meg.

Hogyan jöhetsz ki egy rossz házasságból? Egyesek azt mondják: nagyon egyszerű, elválunk és keressék szépen egy másikat. Csak idő kérdése, míg rájössz: magaddal *vitted* a testedet és még mindig veled vannak a tested indulatai és cselekedetei. Tehát nem tudsz elfutni önmagad elől. A váltással az égvilágon semmit sem tudsz megoldani. Neked kell ahhoz *megváltoznod*, hogy a problémáidtól megszabadulj.

214. Hitmag vetése

Mi a haszna, atyámfiai, ha valaki azt mondja, hogy van hite, cselekedetei pedig nincsenek? – Jakab 2,14

‘A válóper végén látszólagos megkönnyebbüléssel gyakran kijelentik: „Vége a tárgyalásnak, szabad vagyok, nyugodtan kereshetek új társat.” Ez így nincs rendben! Sokan gyakorolják ezt, de egyáltalán nem jó így.

Abba *fektessetek* be, amitek van. *Értékeljétek* azt, amitek van. Fektessetek be éppúgy, mint az anyagiakba, vagy mint a gyógyulásba. Kezdjétek hitben úgy hívni a dolgokat, amelyek még nincsenek a birtokotokban, mintha már meglennének. Nem fog segíteni rajtad, ha azt mondod:

„Azt hiszem ő a leghitványabb ember, akit valaha láttam. A kezét sem képes felemelni, nem segít nekem a ház körül. Nem akarja követni a szellemi vezetést. Csak elterül a fotelben, és egész nap focit néz!”

Mire jó ez? Elismered, hogy ez nem fog egyikőtökön sem segíteni? Egy *hiányosságról* beszélsz ilyenkor. Mit kell tenned, ha aratni szeretnél? Vetned kell! Hozz létre befektetéseket!

Az első dolog, amit vethetsz emberekbe, az a *hit*. Mennyivel inkább kell hinnünk azokban, akikkel együtt élünk, mint ezer idegenben! Fektessetek hitet a házastársatokba, fektessétek beléjük a hit szavait! És ezt mindig tartsátok szem előtt! Tegyük fel, hogy a párod valami ostobaságot tenne, erre te akkor is ezt mondanád: „Ő egy jó ember!”

És tételezzük fel, te, mint férj, ezt mondod: „Ez a nő az örületbe kerget. Mi lehet már megint a baja?” Ez nem fog rajtad segíteni. Inkább fektess be:

„Milyen jó feleségem van! Én mondom neked, olyan igazi Példabeszédek 31. jellemű asszony. Egy isteni asszony! Minden férfi ilyen nőről álmodik, akire mások felnézhetnek!”

Az elméd azonnal meg fog szólalni: „Ugye, most viccelsz?”. Erre rögtön reagálj: „Elhallgass! Csend legyen! Az én feleségem egy erős nő, egy szellemi asszony, egy isteni asszony.”

Ugye értitek, hogy helyes, ha ezt így tesszük. A legtöbben soha nem teszik meg. Gyülekezetbe járó emberektől hallani: „Már megint nem hajlandó megtenni ezt vagy azt!” Nem hoznak létre befektetéseket, csak követelőznek. Egyfolytában kérnek valamit, de nem hoznak létre befektetéseket, nem kamatoztatnak. Ugye érted? Ha nem vetsz, ostobaság azt gondolnod, hogy aratni fogsz.¹

215. Szeretetmag vetése

Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék... – Máté 5,44

¹Mindig a *vetés–aratás* törvényét próbáltam elmagyarázni, ha valaki tanácsot kért a házassági problémájával kapcsolatban. De sajnos nem nagyon kérdeznak. Miért? Mert bizonyára nem érzik szükségét. Ez szomorú, mert sokan nem is sejtik, milyen ingatag alapokon áll a házasságuk, míg a helyzet addig nem súlyosbodik, hogy hirtelen felmerül a válás kérdése.

„Pedig azt hittem, minden rendben van!” – mondogatják. Semmi nincs rendben, ha egy kapcsolat ingatag alapon áll. A piócához hasonlatos módon élnek éveket, de így nem lehet továbbhaladni, ez egyértelmű. Előbb utóbb valami felüti a fejét.

A bölcs nők és férfiak *szeretet-cselekedeteket* fektetnek be, a *hit szavait* fektetik be a közös életükbe. Fektesse be te is, *imádkozz* a feleségedért, *imádkozz* a férjedért. Ez egy nemes gondolat, nemde? Nem így értem azonban: „Istenem, mutasd meg neki, hogy nekem van igazam!”

Nem! Ne így! Vessetek jó magot! Dicsőség az Úrnak az Igéért, ami csodálatos eredményeket hoz! A következőkben szeretnék

néhány bibliai példára rámutatni. Néha a dolgok nagyon egyszerűnek hangzanak. Mindig az igei választ keressétek!

Ez az egyetlen dolog meg fogja oldani a házassági gondjaitok nagy részét: hagyjátok abba, hogy mindig *követeltek* valamit, hanem kezdjétek *adni* valamit. Hagyjátok abba a szípolozást, kezdjétek vetni. Ne mondjátok: „Adj nekem!” Kezdjétek így szólni: „Hagyd, majd én megcsinálom! Hadd tegyem meg ezt neked! Hadd adjam ezt neked!” És a hatás garantált!

216. Fektesse be!

... *szeretettel szolgáljatok egymásnak.* – Galata 5,13

‘Phyllis és én (Keith) az elmúlt éveket tényleg jó házassákként éltük le. Hónapokon keresztül még csak ellent sem mondtunk egymásnak.

De nem mindig volt ez így. A házasságunk első tizenöt évében voltak gondjaink. Boldog vagyok, hogy *nem* adtuk fel öt év múlva, sőt tíz év múlva sem. Bizony, komoly gondjaink adódtak. Voltak idők, amikor fenn voltunk egész éjjel, és azon veszekedtünk, ki kezdte a vitát.

Sokszor úgy éreztük, már csak azért vagyunk együtt, mert ez Isten előtt vállalt kötelességünk. Ha ma visszagondolok azokra az időkre, olyan, mint egy rossz álom. Pontosan azt tettem, amiről az előbb beszéltem. A nagy beszélgetések során elmondtam neki:

„Nem segítesz nekem, csak visszahúzol mindenben!”

Így is volt. Erre ő azt válaszolta:

„Nem szeretsz! Nem törődsz velem!”

Valóban nem törődtem vele, és hová jutottunk? Felsoroltuk a történeteket, felvázoltuk az ügyet. Annak ellenére, hogy sokáig vitatkoztunk, nem jutottunk közelebb a megoldáshoz, mint amikor elkezdtük.

Akkor kezdtek megváltozni a dolgaink, amikor sikerült végre nem csak *magunkra* gondolnunk. Nem arra, hogy a másíknak mit kellene tennie értünk. Elfeledkeztünk erről.

Elkezdünk szellemben növekedni, felvállalni a felelősséget, hogy *egymás felé* komolyan szolgáljunk. Vetni és befektetni kezdtünk: „Mit tehetnék érted? Szeretnék valamit tenni érted!” Nem pedig így: „Rendben, én ezt tettem érted, te mikor fogsz értem tenni valamit?” Amíg ezt teszitek, soha nem adtok semmit a társatoknak.’

217. Betakarítás

Aki szűken vet, szűken is arat; és aki bőven vet, bőven is arat.
– 2Korinthus 9,6

‘Ha miután adakozol a gyülekezet perselyébe, majd odajössz hozzám, és azt mondogod: „Keith testvér, most adtam százezer dollárt, mit fogsz tenni értem?” Abban a pillanatban szépen visszaadom, mert te nem *adni* akarsz valamit, te *vásárolni* szeretnél, kereskedni akarsz. Amikor *igazán adsz* valamit, nem kérsz semmit, és titokban *sem vásrsz* érte semmit. És nem mondogod: „Én megvakartam a hátad, gyere... most te jössz!”

Tudod, hogy ez milyen? Fele-fele alapon működik. De ez egyáltalán nem nevezhető adakozásnak! Az isteni *szeretet ad*, és nem vár semmit. Isten, a mi Atyánk az alap-adakozó. Ő mit tesz folyamatosan? Mindig csak ad nekünk! Mi lenne, ha minden nap vitatkozna velünk. Mi lenne, ha azt mondaná:

– Nézzétek, nem olyan mértékben adtok nekem vissza, mint ahogy én adtam nektek, ezért vissza fogom venni a dolgokat. Holnaptól napsütés csak délig lesz. Nem annyit teszel be a kapcsolatunkba, mint amennyit én, így azt hiszem, ki kell vennem dolgokat. Holnaptól csak minden második lélegzet van érvényben. Emlékeztetnem kell téged, hogy én sokkal többet adok neked.

Nem, nem így történnek a dolgok Istennél. Ő ugyanúgy küld esőt az igazra, mint a hamisra, a nap ugyanúgy süt a bűnösre, mint rád. Ő egy adakozó Isten. Ő csak ad, egész nap és egész éjjel, és ha az emberek aljasak és undokok, Ő továbbra is jó marad. Továbbra is árasztja áldásait, azaz *vet*. És ha mi nem teszünk meg mindent, amit meg kéne tennünk, ő továbbra is jó hozzánk. Engedetlenség és lázadók voltunk, ő mégis várt ránk, hogy visszatérjünk hozzá. Megbocsát nekünk, és csak ad, ad, ad, még akkor is, ha mi nem akarjuk.

És ti? A mennyei Atya fiai vagytok? Akkor pont ugyanolyan *adakozók* vagytok. Szóval, mit teszel a házasságodban? Én adok, nem számít, mi történik. Te adsz, nem számít, mi történik. Csak *adsz*, *adsz* és *adsz* folyton. Nem mondogod többé: „Adj nekem, adj nekem, adj nekem!”. Csak adakozol, adakozol, adakozol, egyre csak befektetsz.

Ez a *vetés és aratás* törvénye. A dolgok elkezdődnek visszajönni hozzád. Elérkezik a *betakarítás* ideje. Ha folyton vetsz, vetsz és vetsz, el kell érkeznie az *aratás* idejének. Nagyon *sokfelől* áramolhat hozzád vissza, ezért ne csak a házastársadra figyelj. Isten munkálkodhat a szívedben. Átformál téged, és már kevésbé lesznek világiak az igényeid.’

218. Ne nyaggass!

Mert eltűritek, ha valaki leigáz titeket... – 2Korinthus 11,20

‘Sajnáljuk azt, akinek a házastársa gyakorlatilag kiszipolyozza az életét. Sokan teszik ezt egymással. Mindig kívenni akarnak valamit, mindig igényelnek valamit: „Nem töltesz elég időt velem, és többet beszélsz a barátáiddal, mint velem. Folyton dolgozol, úgy érzem, jobban szereted a gyerekeket, mint engem...” Csak szipolyoznak és kiszívják az erődöt, mint a pióca.

Kényeskednek, igényeik vannak. Folyton szeretnének kapni valamit: „Ne feledkezz meg rólam! Ne hagyj egyedül! Nem is gondolsz rám, soha nem gondolsz rám.” Ha így nyúzol egy embert, szegény egész nap ezt fújja majd: „Sajnálom! Sajnálom!” De előbb utóbb megunja.

- Nem tetted meg ezt!
- Sajnálom!
- Azt sem tetted meg!
- Sajnálom!

Végül azt gondolja: „Dehogy sajnálom! Bárcsak elmenne!”

Hiszem, hogy mi nem vagyunk ilyen kényeskedő, követelőző, erőszakos emberek, önző piócák. Nem, nem, nem, mi nem vagyunk piócák. Mi *magvetők* vagyunk! Mi nem olyan emberek vagyunk, akik kihúznak valamit másokból. Mi *adunk*! Mindig visszatérek ehhez a témához.

Tudjátok, sok temetésen voltam, amióta szolgállok. Nagyon szomorú dolgot tapasztaltam. Ilyen megrendítő kritikusan pillanatban is jönnek az emberek és nyúzzák azokat, akik felé éppen szolgálniuk kéne. Jönnek és csak sírnak: „Jaj, mi lesz most veled? Hová leszünk apád nélkül? Mi lesz velünk?” Nem veszük észre, de gyakorlatilag *nyúzzák* a másikat.

Tapasztaltam ezt a saját esetemben is. Én voltam az, akinek a rokona a koporsóban feküdt, de a jelenlévők felénekmégis én szolgáltam. Mi lett volna, ha jönnek, és ők szolgálnak felém, lélekben megerősítenek egy kicsit? És sorra találkozhatunk ilyen esetekkel. Látjátok, hogy a világ tele van piócákkal. Nem gondolkodják magukat annak, nem érzik úgy, hogy ők azok, de jönnek, nyúznak és lehúznak.’

219. Ne szipolyozz!

Mert eltűritek... ha valaki élőködik rajtatok... – 2Korinthus 11,20 (Kálvin Kiadó)

‘Phyllis és én (Keith) a szolgálatban rájöttünk: okunk van rá, hogy ne tegyünk meg bizonyos dolgokat. Egyes emberek

értetlenkedve kérdezik: „Miért nem szoktál alkalom végén itt maradni és mindenkivel beszélgetni? Miért nem teszed meg ezt...? Miért nem mész el azzal...?” Azt teszem, amit az *Úr mutat* nekem, úgy viselkedem másokkal, ahogy Ő vezet ebben. Volt idő, amikor beszélgettem, de tanultam belőle.

Az utazó szolgálatban gyakran tapasztaljuk, hogy ismeretlen emberek vagy a helyi pásztor a szolgálat előtt *feltartanak*, beszélni akarnak velünk. Alkalom után ismét marasztalnak és beszélgetni akarnak akár egész éjjel. Nem veszik észre, de ezzel valójában nyúznak. Rám néznek és megkérdik: „Mit gondolsz erről?” És azt szeretnék, ha egy órát nekik prédikálnék. De ha hagyod, hogy így menjen, egyszer csak észreveszed, hogy valaki más is nyúz, és már rád is akaszkodott.

Egyszerűen kell időt hagyni az elcsendesedésre. El tudod képzelni, milyen az, amikor ötven pióca akaszodik rád? Egy idő után, amikor bejössz a gyülekezetbe, a hívők megjegyzik: „Keith testvér, sápadtnak tűnsz!”

„Talán ettől az ötven piócától van!” – válaszolom. És ez nemcsak a prédikátorokról szól, ez mindenkiről szól. Tegyük fel, hogy van valamilyen fizikai problémád. Harcolsz valamilyen tünettől a testedben, amikor csörög a telefon. Megnézed a kijelzőt és látod, Margaret van a vonalban. Tudod, hogyha felveszed, százszor meg fogja kérdezni:

„Hogyan érzed magad? De most komolyan, hogy érzed magad? Hagyj engem ezekkel, a hitben-megvallom dolgokkal, arra vagyok kíváncsi, valójában hogy vagy? A múltkor láttalak, nagyon sápadt voltál. Egyáltalán nem úgy néztél ki, mint aki jól érzi magát.”

Egyszerűen tudod: semmi szükséged rá, hogy most Margarettel beszélj. Jobban jársz, ha nem beszélsz vele, mert ugyan nem szándékosan, de *kiszívja a hitet* belőled: „Tudom jól, hogy te elhiszed, hogy ez a hit dolog, amit ott a gyülekezetben tanulsz, majd kihúzza a bajból. De... sosem lehet tudni!” Ezek az emberek nem ismerik fel, de valójában szipolyoznak és lehúznak téged. Tehát dönts el, hogy te nem leszel ilyen!

220. Ne nyúzz!

És látá Ráhel, hogy ő nem szüle Jákóbnak, irigykedni kezdte Ráhel az ő nénjére, és monda Jákóbnak: Adj nékem gyermekeket, mert ha nem, meghalok. – 1Mózes 30,1

’Mi történik itt valójában? Ráhel *nyúzza* Jákobot: „Ha nem teszel valamit, meghalok!” Igaz? Hányszor látunk ilyet: „Nem

bírom így tovább! Ha nem változol meg... Ha nem teszed ezt, vagy azt... nem bírom ki!” A rá következő versben látjuk, milyen *hatással* van ez a férjére: „Felgerjede azért Jákób haragja Ráhel ellen, és monda: Avagy Isten vagyok-é én, ki megtagadta tőled a méhnek gyümölcsét?” (1Móz. 30,2)

Isten vagyok én? Csak Isten adhat neked gyereket! Ez a *nyomásra* válaszoló düh. Látjátok, ezek olyan gondok, amik később óriási problémát okoznak. Az egyes tettek és a rájuk adott válaszok: nyúzás (lehúzás), nyomás és *düh*. Nagyon szelleminek kell lenned, amikor valaki nyúz, nyúz és csak nyúz, hogy ne mondd: „Hé, én nem vagyok Isten! Hagyd abba!”

Szerencsés eset, amikor mindkét fél elkezd szellemben felnőtté válni és növekedni. Phyllis évek óta megtanulta alkalmazni a vetés és aratás törvényét ruhákra és hasonló dolgokra vonatkozólag. Azt mondta egyszer: „Szükségem lenne új ruhákra!” Mire én: „Segíts magadon!” Erre valaki azt mondta: „Tudod, Keith testvér, kéne venned néhány új ruhát a feleségednek!” „Nem én vagyok az ő forrása!” – feleltem.

Természetesen vehetek neki valamit, ha szeretné, de *nincs* arra *korlátozva*, amit én tehetek érte. Ha én szeretnék valamit, vagy szükségem van valamire, nem terhelem őt velem. Nem mondom: „Kérlek, kérlek, vehetek egy új motorbiciklit? Kérlek!” Ő sem mondja: „Kérlek, kérlek, vegyél nekem új bútort! Kérlek, szerezz nekem jobb ruhákat!” Nem én vagyok az ő forrása és ő sem az én forrásom. Ő is és én is az *Urat* tekintjük *forrásunknak!* Ez az, ami leveszi rólunk a nyomást. Hangsúlyozom: ez az, ami leveszi a nyomást! Nem őt nyúzom, nem őt kényeszerítem és ő sem engem.

Mit teszünk hát? A magjainkat elvetjük, és Istenre tekintünk. Hányan teszitek ugyanezt az *érzelmi* igényeitekkel? Ugyanezt teheted, amikor hiányt érzel a szívedben, vagy valaki nem tesz meg ezt vagy azt érted. *Bízd rá az Úrra!* Nézz rá, Ő megadhatja neked. A házastársadon keresztül adhatja meg neked, de *mindig az Úrra* kell tekintened!

221. Ne zaklass!

A hetedik napon végül elárulta neki a megfejtést, mert folyton zaklatta. – Bírák 14,17 (Vulgata)

‘A Bírák könyvének 14. fejezete egy Sámson nevű emberről szól. Sámson rávetette a szemét egy filiszteus nőre, és feleségül vette. A menyegzőn a filiszteusoknak feladott egy rejtvényt. A tét az volt, ha nem fejtik meg, akkor ruhákat és egyéb dolgokat

kell adniuk neki, ha pedig megfejtik, akkor neki kell adnia. Ez olyan, mint egy *fogadás*, aminek jó nagy *tétje* van. Nos, ezek a filiszteusok nyomást gyakoroltak a menyasszonyra, hogy megadják, mi a megfejtés, és így megnyerjék a fogadást.

„És sírt a Sámson felesége őelőtte, és monda: Bizony te gyűlölsz engem, és nem szeretsz. Egy találós mesét vetettél az én népem fiai elé és nekem sem fejtetted meg. Ő pedig monda néki: Íme, még atyámnak és anyámnak sem mondtam meg, hát néked mondanám meg? Az pedig hét napon át sírdogált előtte, ameddig a lakodalom tartott...” (Bír. 14,16-17)

Hét napig sírt egyfolytában. Miért sírt? (Miért mindig csak a nők sírnak? Kerestem a Bibliában olyan esetet, amikor férfiak tették ugyanezt, és ha lehet, az még rosszabb. Tehát ez nem egy újabb történet a nőkről, ez egy újabb igevers. Ez a Biblia.)

Hét napig éjjel és nappal sírt, miközben mondogatta: „Te nem szeretsz engem. Utálsz engem, mert ha szeretnél, elmondanád nekem a megfejtést.” És a Biblia azt mondja: „... végre a hetedik napon megmondá néki, mert folyvást zaklatta őt.” (Bír. 14,17)

Folyvást *zaklatta*. Így kezdődnek a gondok. A 16. fejezetben látjuk, talált egy másik nőt, Delilát. Azt gondolnád, Sámson tanult valamit az első esetből? Egyáltalán nem.’

222. Elnyomástól mentesen

Nem nyomhatja el őt az ellenség, és a gonosz ember sem nyomorgatja meg őt. – Zsoltár 89,22

‘Delila azzal *nyúzta* Sámson, hogy mondja meg neki, mi-ben rejlik az ereje: ez természetfeletti, hogy ilyen erős a fizikum! „Ekkor monda néki Delila: Miképpen mondhatod: Szeretek téged, ha szíved nincsen én velem? Immár három ízben szedtél rá engem, és nem mondtad meg, hogy miben van a te nagy erőd?” (Bír. 16,15)

Amikor emberek – akár férfiak, akár nők – elkezdnek rád *nyomást* gyakorolni, így szólnak: „Ha szeretsz, akkor megteszed ezt értem!” Ezzel valójában azt mondják neked, hogy ők *nem szeretnek* téged. Ha szeretnének téged, nem kényszerítenének ilyen módon. Ha szeretnének, nem próbálnának kiszipolyozni, kihúzni valamit belőled. Ha tényleg szeretnének, akkor *adnának* neked valamit. A következő részben egy férfi esete kapcsán világosabban fogjuk látni mindezt.

Így hangzik, amikor emberek *nyúznak*: „Nem szeretsz, mert ha szeretnél, megtennéd ezt nekem.” Ezzel valójában azt nyilvánítják ki, hogy mennyire *önzőn* szeretik saját magukat,

és mennyire ragaszkodnak ahhoz, amit tenni tudsz értük. Ennek semmi köze ahhoz, hogy ők szeretnek téged. Nem úgy gondolják, de lényegében azt adják tudtadra, hogy *nem szeretnek*. Önmagukat szeretik.

Azt akarják, hogy megtegyél nekik valamit, s közben így nyúznak: „Ha szeretnél... ha engem szeretnél... Ha szeretnél, akkor megtennéd ezt értem!” Amikor ezeket hallod, akkor ebből tudhatod, hogy nem téged szeretnek. Ezt jelenti a tipikus „Adj nekem! Adj nekem!”

„Mikor aztán őt minden nap zaklatta szavaival, és gyötörte őt: halálosan belefáradt.” (Bír. 16,16) Tényleg ilyen komoly lehetett a helyzet? Addig zaklatta, hogy már *nem bírta* tovább! Belefáradt. Olyan szipolyozó ez, mint egy *élősködő*.

223. Ne kényszeríts!

Ne, bátyám, engem ne kényszeríts... – 2Sámuel 13,12 (angol ford.)

‘Ez a rész egy *nyúzó* férfiről szól. Dávidnak volt egy fia Amnon, és másik fiának Absolonnak egy húga Támár, akik Amnonnal féltestvérek voltak.

„...Dávid fiának igen szép húga volt, kinek neve Támár; és Amnon, a Dávid fia megszereté őt. Igen nagy gyötrelemben volt pedig Amnon, úgy, hogy beteggé lett az ő hűgáért, Támárért; mert szűz volt, és Amnon előtt lehetetlennek tűnt fel, hogy rajta valamit elkövessen.” (2Sám. 13,1-2)

Szerette őt? Igen, ez van ide írva. Szerette őt. Azt mondja: belebetegedett a szerelembe. Annyira szerette, hogy fizikailag megbetegedett. Olyan rossz állapotba került, hogy nem tudta a mindennapi teendőit ellátni. Tudom, sokan ismeritek, hogyan folytatódik a történet, de meg kell értenetek, hogy az Ige a szeretetről szól. A lányt annyira szerette, hogy ez beteggé tette.

A történet folytatódik. Amnonnak volt egy barátja Jonadáb, aki egy aljas tanáccsal látta el: „Feküdj le ágyadba és tedd betegnek magadat. És ha eljön atyád, hogy meglátogasson, mondd azt neki: Jöjjön ide, kérlek, Támár, az én húgom, hadd adjon ennem; és itt szemem előtt készítse el az ételt...” (2Sám. 13,5) Így is történt.

Dávid elküldte a lányt Amnon házához: „Beméne azért Támár az Amnon bátyja házába, ő pedig fekszik vala. És lisztet vévén, meggyúrá és bélest csinála őelőtte, és megfőzé a bélest. Előhozá annakutána a serpenyőt, és kitölté eleibe; de ő nem akara enni. És monda Amnon: Küldjete ki mellőlem mindenkit; és kimenének mindnyájan előle.” (2Sám. 13,8-9)

„Akkor monda Amnon Támárnak: Hozd be a kamarába az étket, hadd egyem kezedből; vette azért Támár a bélest, melyet készített, és bevitte Amnon bátyjának az ágyasházba. És eleibe vitte, hogy egyék, és megragadá őt, és monda néki: Jöjj, feküdj mellém, húgom. Ő pedig monda néki: Ne, bátyám, engem meg ne ronts [angol ford.: ne kényszeríts, ne erőszakolj meg]...” (2Sám. 13,10-12)

Látjátok itt ezt a szót? *Kényszeríteni*. Ez egy újabb oldala az önzésnek. Hadd álljunk meg itt egy kicsit. Bibliai volt-e, ahogyan a fiú kínálta a „szeretetét”? Egyáltalán nem! Erőszakkal vette el a lány ártatlanságát!

224. Erőszakmentesen

...előhozá őket erőszak nélkül. – Apostolok cselekedetei 5,26

‘A piócák erőszakosak is, nem csak *nyúznak*, hogy tégy meg valamit. A piócák *erőszakosak* és *kényszerítenek* is dolgokra. Láttunk egy pár nőt, aki pióca volt. Most itt egy férfi, aki mit alkalmaz? *Erőszakot*. Elkezdte kérlelni Támárt: „Ő pedig monda néki: Ne, bátyám, engem meg ne ronts, mert nem szoktak így cselekedni Izraelben, ne kövess el ilyen gyalázatot.” (2Sám. 13,12)

Féltestvérek voltak. „És én hová vigyem szégyenemet? Te pedig olyan leszel Izraelben, mint egy bolond.” (2Sám. 13,13) Elveszti tehát minden tisztességét.

Jó tanácsot adott Amnonnak a barátja? Bölcsen szólt? A bűnben nincs bölcsesség! Bárki, aki *bölcs*, mielőtt bűnt követne el, úgy dönt, hogy inkább *nem követi el*. Mikor gondolkodni kezdesz: „Ha ezt teszem, akkor annak ez lesz a következménye, de ha amúgy tenném, akkor talán...”

A bűnben sosincs bölcsesség. „Ő azonban nem akart szavára hallgatni, hanem erősebb levén nála, erőt vett rajta, és vele feküvék.” (2Sám. 13,14)

Ismét itt ez a szó, *erőszak*. Ez egy élősködő típusú viszony. *Elvenni* valamit valakitől, erővel. Ne gondoljátok, hogy ez csak erre az egy esetre vonatkozik. Hány pár került már ugyanilyen helyzetbe! Láthatjátok, hogy a vége mindig válás, majd a harc a válás alatt: „Ez nekem jár! Ez az enyém.”

Mindketten ezt szajkózzák: „Ezt pedig akkor is nekem fogod adni! Ha beleszakadok is, az enyém lesz!” És mindennel megpróbálkoznak, jönnek a különböző perek, zaklatások. Millió különböző módszer van arra, hogyan vedd rá a férjedet, vagy a feleségedet, hogy azt tegye, amit te szeretnél.’

225. A magvetők aratnak

És aki arat, jutalmat nyer, és az örök életre gyümölcsöt gyűjt; hogy mind a vető, mind az arató együtt örvendezzen. – János 4,36

‘Bármilyen fokú is a kényszer, az erőszak, az a *testtől* van és *ördögi*. Ilyenek a démonok. *Irányítani* akarnak, rá akarnak venni, hogy megtegy valamit, kényszerítenek. Isten Szelleme azonban nem ilyen. A Szent Szellem *vezet* téged, és ha nem akarod követni, nem akarod megtenni, amire ő vezet, nem fog kényszeríteni. Hagyni fogja, hogy eltévedsz, hagyni fogja, hogy lázadj, hogy visszautasítsd Isten dolgait.

Ha Ő másként akarja, akkor sem fog téged semmire sem kényszeríteni. *Önként* engedelmeskedsz neki, ha akarsz. Óvakodjatok, mert bármikor az „én most *ráveszem* ezt az embert, hogy ezt megtegye” hangulatban találhatjátok magatokat, s így kikerültök a Szellem vezetéséből. A hústestbe kerültök, és *rossz szellemeknek* fogtok engedelmeskedni. Magukhoz szoktatnak, gonosz gondolataitok lesznek, megjelennek a bűnös tervek, és sötét emberré váltok.

„De hát keresztény vagyok, mégis mit kellene tennem, ha egyszer a feleségem nem hajlandó azt tenni, ami a kötelessége?” „Mit tegyek, ha a férjem nem viselkedik úgy, ahogy kötelessége lenne? Mit tegyek, ha nem akar...”

Isten nem fogja kényszeríteni, te pedig jobb, ha meg sem próbálsz. Nem vagy pióca, nem lehetsz erőszakos. Mi vagy? Magvető vagy, és ha elváró hittel vetsz, hogy az eredményt is hoz, akkor úgy is lesz. A vetést követő aratás pedig egy ajándék számodra.

– Itt vagyok, hadd segítsek neked, hadd tegyem meg ezt érted!

– Jó, de mit vársz tőlem cserébe?

– Semmit!

És gondold is úgy!

– Hadd tegyem meg ezt neked!

– Áááá... ravaszkodni próbálsz, mi? Mit vársz érte? Semmit?

Ne hidd, hogy nem lesz olyan, akinek ez gyanús, de előbb-utóbb rájönnek az emberek: te tényleg nem vársz semmit. Adakozóvá válsz. Az *adakozók pedig áldottak!* A magvetők *áldottak!* A *magvetők aratnak is!*

226. A szeretet egy cselekedet

De ha a te atyádfia az ételért megszorodik, akkor te nem szeretet szerint cselekszel. – Róma 14,15

“Tehát Amnon kényszerítette Támárt. Előbb erőszakot vett rajta, azt követően pedig megutálta őt! „És meggyűlölé őt Amnon felette igen, mert nagyobb lett gyűlölete, mellyel gyűlölte őt, a szeretetnél, mellyel őt megszerette. És monda néki Amnon: Kelj fel, eredj dolgodra.” (2Sám. 13,15)

Meggyűlölte! Meggyűlölte, pedig úgy tűnt, szerette! Annyira szerette, hogy belebetegedett. Nem, ő soha nem szerette ezt a lányt. Mikor megpróbálsz rávenni valakit, hogy tegyen meg neked valamit, akkor *nem szereted*. Mikor rájuk akaszksz, nyúzódsz őket, hogy tartoznak neked ennyivel, akkor *nem szereted* őket.

Milyen hamar megváltozik aztán a hozzáállás! Ha az emberek nem kapják meg azt, amit úgy gondolnak, megérdemelnének tőled, akkor az ő úgynevezett „szeretetük” milyen gyorsan *átcsap gyűlöletbe*. Nagyon meg tudnak téged utálni olyankor! Miért?

Azért, mert soha nem is szerettek. A szeretet *nem érzés*, a szeretet *cselekedet!* Isten a szeretet. Az Ő egész lényé szeretet! A szeretet ad! A szeretet és a hit soha *nem gyakorol nyomást* a másokra. A szeretet vet és ad.

Sokszor hallottam Kenneth Hagin testvért – akit szellemi atyámnak tekintek – tanítani a Római levél 13. fejezetéből. Ő nagyon sokat szólt a *szeretetről*. Phyllis és én évekig elég közel voltunk hozzájuk, hogy megfigyeljük a házasságukat belülről, nap elején, nap végén, éjjel kettőkor, reggel hatkor, hidegben, kánikulában, éhesen és sok más helyzetben. Ők *gyakorolták* az isteni fajta szeretetet!

Sokszor kérdezték őt a házasságról. Próbált az Írások oldaláról rávilágítani a házasságra, válásra, újránházasságra. Mindig ezt válaszolta: „Az Újszövetségben egyetlen törvényünk van a házasságra vonatkozóan, ez pedig a szeretet törvénye.” Bár melyik részt is nézed meg az Újszövetségben – például az 1Korinthus 7-et a házasságról és a kapcsolatokról –, az tényleg a *szeretet törvényének* kiterjesztése, különböző módokon. A Róma 13,8-9 is erről beszél, más szavakkal.’

227. Szeresd felebarátodat

A szeretet nem illeti gonosszal a felebarátot. Annakokáért a törvénynek betöltése a szeretet. – Róma 13,10

‘Magát a törvényt összegzi a következő igehely: „Senkinek semmivel ne tartozzatok, hanem csak azzal, hogy egymást szeressétek; mert aki szereti a felebarátját, a törvényt betöltötte. Mert ez: Ne paráználkodj, ne ölj, ne orozz, hamis tanúbizony-

ságot ne szólj, ne kívánj, és ha valamely más parancsolat van, ebben az igében foglaltatik egybe: Szeresd felebarátodat mint tenmagadat.” (Róm. 13,8-9)

Ki az a felebarát? Aki *melletted* van, az a felebarátod. Kit vagy köteles szeretni, kit nem illetsz gonosszal? Mindig azt, aki épp a *közeledben* van. Azt, akinek épp a *társaságában* vagy. És kinek a társaságában találsz magad legtöbbször? Minden reggel, amikor felébredsz, valaki van melletted.

Amikor lefekszel, amikor az asztalnál ülsz, vagy bármilyen helyzetben, miről kell gondolkodnod? Nem szabad semmit tennem, ami bármi *sérülést* okozna a házastársamnak, semmit, ami bántaná őt. Nem tehetsz semmi olyat, ami megfosztja valamitől, *elvesz* tőle bármit is. Nem vagyok pióca, hanem jó gazdaként tartom magam számon, aki folytonosan vet.

Na jó, de mi lesz velem? Mi lesz az én szükségleteimmel? – kérdezheted. Feledkezz meg róluk! Ne önmagadra koncentrálj! Meg fogsz döbbsenni, mennyivel boldogabb leszel, ha elfeledkezel magadról.

Tedd félre azt, hogy te mit akarsz, és mindazt, amiről úgy gondolsz, hogy szükséged van rá. Töröld ki ezeket az elmédéből, kezdj el vetni az emberekbe, a házastársadba és mindenkibe, aki csak körülötted van. A munkatársaidba, a gyermekeidbe, mindenkibe, aki csak a közeledbe kerül. Így tekints rájuk: Sem a szavaimmal, sem a tetteimmel nem árthatok semmilyen módon senkinek!

A Biblia azt mondja, ne engeddd, hogy romlott beszéd hagyja el a szádat, csak olyan, ami *épülésre* való, olyan, ami *megtiszteli* azt, aki hallja. Az Efézus 5. erről szól. Mi lehetett Isten szándéka, amikor a házasságot rendelte?

Vajon viszály és harc volt a tervében? Éjszakákon át tartó bokszmeccsek? Az Úr rendelt volna szenvedést? Úgy értem pokoli, istentelen helyzeteket? Nem, Ő egészen biztos, hogy nem ezt rendelte. Akkor vajon mi volt a szándéka, a terve a házassággal?

228. A jó élet

Kicsoda bölcs és okos köztetek? Mutassa meg az ő jó életéből, hogy mindent bölcsességnek szelídségével tesz. – Jakab 3,13

‘Az Újtestamentumban az Efézus 5. a házaspárokkal foglalkozik. A 22. vers arról beszél a feleségeknek, hogyan kell kezelniük a férjüket, a 25. vers pedig a férjekhez szól, hogyan szeressék a feleségüket. Majd az Efézus 5,32-33 azt mondja:

„Felette nagy titok ez: de én a Krisztusról és a Gyülekezetről szólok. Ki-ki azért úgy szeresse a feleségét, mint önmagát; az asszony pedig félje a férjét.”

Nem úgy hangzik, mintha a férj *vetne* valamit a feleségébe? És a feleség szintén *vetne* valamit a férjébe? Mi történik, ha folytatják ezt a vetést? S milyen házasság lesz abból, ha a férj folyton vet a feleségébe, a feleség a férjébe? *Jót* mondanak egymásról, nem számít, hogyan fest a helyzet, vagy hogyan érzik magukat. *Szeretetet*, hitet, tiszteletet vetnek.

Sok mindenben átmentünk az évek során Phyllisszel, mire eljutottunk idáig. Az Úr csak áldott és áldott minket, a végén aztán képesek voltunk egymásnak adni dolgokat. Nem úgy, hogy nyúztuk volna egymást érte. Észre fogod venni: amikor *abbahagyod* a nyúzást, a követelődzést, az lesz az a pillanat, amikor a dolgok elkezdnek *bejönni* az életedbe.

Vett nekem motorkerékpárt és gyémánt órát, én vettem neki gyöngysort, meg mindenféle más ajándékot. *Adakoztunk* folyamatosan, de nem azért, mert kényszerítve éreztük magunkat. Ő meg akar *áldani* engem, én pedig őt. Ő tudja, hogy én *bízok* őbenne, én pedig tudom, hogy ő *bíz*ik énbenem. Tudja, hogy örökre vele maradok, nem futok el holnap valaki mással. Nem kell félelemben élnie ilyesmik miatt. Én ugyanilyenek ismerem őt. Ilyen a *jó élet*.

Szörnyű lenne reggelente arra ébredni: „Vajon kivel beszél telefonon? Miről beszélhetnek? Vele fog ma elmenni? Hol voltál? Biztos vagyok benne, hogy egy férfivel találkoztál.” Mi nem tesszük ezt.

Tanuld meg az *aggodalmaidat* az Úrra vetni. Az emberek sok mindent akarnak tenni, az is lehet, hogy be akarnak csapni. Sajnos, van ilyen. Aki megcsal, becsap, úgy gondolja, hogy győzött, és ha úgy dönt, hogy elhagy téged, engedj útjára. Voltaképpen nem az ilyen társ a legnagyobb *kincs* a számodra. Ha elhagyna is a párod, tudd, hogy *Isten* akkor is mindig veled marad!

229. Növekedni a kegyelemben

... a kegyelem sokasodva sokak által a hálaadást bőségessé tegye... – 2 Korinthus 4,15

‘Mikor elkezdesz *növekedni* a szeretetben, és *abbahagyod* a nyúzást, a követelőzést, az erőszakot, amikor tényleg elkezdesz szeretetben és hitben élni, és szabaddá válsz. Akkor valóban tudsz élni. Megtanulod, hogyan *fogadj el*, és hogyan *adj*.

Isten szándéka az, hogy a mennyország megnyilvánuljon a számodra a földön: békével, *örömmel* és jóléttel teljes otthonok, *hittel* teljes emberek, *biztonság*, szilárd alapok. Ez a mi jogunk Krisztusban, ez az, ami megillet minket. De ez nem jön valóságba olyan emberek életében, akik önzők és lusták, élőködnek, mint a piócák. Olyan emberekhez jön, akik az *Ige alapján* cselekszenek, és *adakozóvá* válnak. Úgy értem: befektetőkké és magvetőkké válnak.

A Máté 18-ban egy rész arról az emberről szól, aki sok pénzzel tartozott. Hivatta az ura, és mivel nem tudott fizetni, családjával együtt eladhatta volna őt az adóssága fejében. Így szólt hát az urához: „Ha megkegyelmezel nekem uram, és adsz nekem időt, visszafizetek mindent.” Az ura *megkegyelmezett* neki, elengedte az egész tartozását.

Nem sokkal azután találkozott valakivel, aki neki tartozott egy kisebb összeggel. Azt mondja az Ige, hogy megragadta és fojtogatni kezdte az adósát: „Fizesd meg nékem, amivel tartozol!” (Mát. 18,28) Tudjátok mi történt vele ekkor igazában? *Levágta magát a kegyelemről*. A halál ismét uralkodott rajta, újra kötésbe került, újból fennállt a tartozása. Bármit el kell tudni *engedned*, amivel kapcsolatban úgy érzed, tartozik neked valaki.

„De tartozik nekem!” – mondhatod. Akkor is el kell *engedned!* „De rosszat tett nekem, bántott engem!” Jobban teszed, ha megbocsátasz neki! A saját érdeked, hogy a hited ereje ne legyen blokkolva, ugyanis az isteni fajta hit csak szeretet által képes munkálkodni. (Gal. 5,6) Ezt tanítja a Biblia. El kell jutnunk arra a pontra, amikor elmondhatjuk: semmivel nem tartoznak nekem. Ezt gyakorolnunk kell úgy, hogy megszabaduljunk a szeretetlenségtől. Zárjuk egy imádsággal a „pióca” témakört:

Atyám, tisztelem a te Igédet, mert a te Igéd igaz. Segíts, hogy bármilyen szükséges változtatást meg tudjak tenni. Nem vagyok pióca, nem vagyok követelőző, nem nyúzóok másokat. Segíts, hogy erős legyek, hogy adakozóvá váljak. Segíts, hogy olyan legyek, aki jó magot vet, aki befektetéseket hoz létre a körülötte levő emberekben. Minden ember, aki körülvesz, bátorítva és táplálva legyen általam. Atyám, a Jézus nevében mindenkinék – akik közel állnak hozzám, vagy ártottak nekem – megbocsátom a vélt és valós sérelmeket, és elfelejtem azokat. Feloldozom őket, nem kell elnézést kérniük. Megbocsátok nekik mindenért, és nem tartoznak nekem semmivel. Amen.

230. Háborúság a testben

... az ilyeneknek [házasoknak] háborúságuk lesz e testben. – 1Korinthus 7,28

Mielőtt rátérnénk a testiségből származó problémák tárgyalására, vegyünk alapot e területen. Kezdjük egy rövidke imádsággal: *Drága Jézusom, eléd járulok, és felajánlom magam Neked. Kérlek, taníts engem, mutasd meg nekem a Te utadat, igazíts ki, légy a segítségemre. Ámen.*

Egy igehirdetés akkor megfelelő, ha az igazságról szól, mert az igazság megismerése *szabaddá* teszi a hallgatóját. (Ján. 8,32) Ezt követi a nagyobb feladat, ugyanis meg kell *cselekedni* a hallott Igét. Az önmagában nem lesz a hasznodra, hogy eljársz a gyülekezetbe, jegyzetelsz, megveszed a tanításokat, de nem cselekszed meg, amit hallasz. Ha nem ülteted a gyakorlatba a hallottakat, akkor az nem fogja megváltoztatni az életedet. Nem hoz semmilyen változást, ha nem leszel az Ige cselekvője. (Jak. 1,22-25) Építsd a szellemedet az Igével, és kövesd a Szent Szellem vezetését – s ez békességet ad!

‘A házasoknak viszont háborúságuk lesz a *testükben* – mondja az Ige. (1Kor. 7,28) A probléma, a háborúság nem az ember szellemében gyökerezik. Miből ered tehát? Abból, hogy testiek vagyunk, és minél inkább testi módon nyilvánulunk meg, annál több problémára számíthatunk. Minél kevésbé ural a test, annál kevesebb a gond, mert a *háborúság* a test szerinti reakciókból táplálkozik.

Honnan származik tehát a legtöbb probléma? Az ördögtől? Nem, nem lehet az ördögre fogni mindent. A Sátán le lett győzve, meg lett semmisítve Jézus által! (Kol. 2,15) Ezért a keresztények nem igazán okolhatják a problémáikért az ördögöt, márpedig nagyon is hajlanak erre. De az ellenségnek csak annyi lehetősége van, amennyit az emberek *adnak neki* a testi megnyilvánulásaikon keresztül.

Azt mondja az Ige: „... Az ördögnek, pedig ne adjatok helyet!” (Ef. 4,27) Hogyan adsz helyet neki? A *test* által! Ha megnyitod magad a testnek, akkor egyúttal megnyitod magad az ördögnek. Mi van, ha nem engedsz a testnek? Nem lesz helye az ellenségnek! Ne adj az ördögnek több elismerést, ne tulajdoníts neki több képességet, mint ami kevés még van neki. Csak annyi helye van, amennyit adsz neki! Nem tud bejönni az életedbe, és nem tudja tönkretenni a házasságodat a te *beleegyezésed* nélkül. Nem tudja uralni az anyagi helyzetedet sem, a te *közreműködésed* nélkül.’

231. A test gyengesége

Mert a test a szellem ellen törekedik, a szellem pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, amiket akartok. – Galata 5,17

‘Látod már, mi az igazi probléma? A test! Az ember hármas felépítésű: szellem (belső ember), lélek és test (külső ember) alkotják. Az ember igazi valója, a szelleme a fizikai testben lakik. (1Thes. 5,23) A tested születtett újjá? Nem. A belső embered, a szellemed születtett újjá, ha már befogadtad Jézust a szívedbe.

A tested természete ugyanaz, mint az újjászülettésed előtt volt, mint az elveszetteknek, akik próbálnak helyesen viselkedni. A test bármit megtesz, amit megengedsz neki. A test gonosz is lehet. Gonosz, hazug, tolvaj, parázna és házasságtörő. Ilyen a te tested is, hiába is tiltakoznál!

Mi történik, amikor *megnyitod* magad a test kívánságainak? Csak egyre rosszabb és rosszabb lesz a helyzet, és ennek nincs vége. Az Igében olvashatjuk: „...A testet ne tápláljátok a kívánságokra.” (Róm. 13,14) Azt mondja Pál: *Alávetem* a testemet a szellememnek, azaz uralma alá helyezem. Mit kell tenni tehát? *Irányítani*, uralom alá kell vetni a testünket. Van egy három betűs szó, amit sűrűn kell használni a testtel kapcsolatban: ez a *nem* szócska.

A testnek vannak érzései, kívánságai és ezeket irányítani, *uralni* kell. Sok házasság azért problémás, mert mindkét félnek sok gondja van a testének cselekedeteivel. Nem legtöbbször, hanem mindig. Az 1Korinthus 3-ban azt mondja az Ige: „Én sem szólhattam néktek, atyámfiak, mint szellemieknek, hanem mint testieknek, mint a Krisztusban kisdedeknek.” (1Kor. 3,1) A kisdedek testiek, a szellemileg csecsemők úgyszintén testi módon viselkednek.

„Tejnek italával tápláltalak titeket, és nem kemény eledellel, mert még nem viselhettétek volna el. Sőt, még most sem viselhetitek el, mert még testiek vagytok.” (1Kor. 3,2-3) Más fordításban itt a *hústest* szó szerepel. Milyenek vagyunk tehát? Érzékiek, testiek. Sokakat a test ural. Ez ellentéte a *Szellem* vezette keresztényi életnek.’

232. A tökéletlen test

Mint nappal, ékesen járunk, nem dobzódásokban és rézségsegekben, nem bujálkodásokban és feslettségekben, nem versengésben és irigységben: Hanem öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust, és a testet ne tápláljátok a kívánságokra. – Róma 13,13-14

‘Némely hívó ember úgy jár, mint a még újjá nem született ember. Úgy járnak, mint azok, akik még nem üdvözültek. „Mert amikor irigykedés, versengés és visszavonás [széthúzás, szakadás] van köztetek, vajon nem testiek vagytok-é, és nem ember szerint jártok-é?” (1Kor. 3,3) Amikor viszálykodás van, kiabálás, veszekedés, avagy indulat, akkor tulajdonképpen mi zajlik? Az embereknek, a házásoknak a *testi cselekedetei* nyilvánulnak meg ilyenkor.

Mindegy, kiről van szó, akár prédikátor az illető, mindegy, hány Igét tud idézni, vagy mennyire tud nyelveken szólni. Akkor jelentkeznek csak ilyen problémák, ha az emberek *megnyitják* magukat a testnek, ha átadják magukat a test kívánságainak. Mindegy milyen szelleminek gondolja magát valaki, ha viszálykodásban van, akkor bizony testi. A Biblia állítja ezt.

Akikhez Pál szólt, ismerték a Szellem ajándékait. Előzőleg mondta nekik, hogy nem szűkölködnek semmilyen jó ajándékban. (1Kor. 1,7) Ismerték a próféciát, a nyelvek ajándékát, és ezt el is magyarázta nekik az 1Korinthus 12-ben. Ugyanakkor azt is mondta nekik, hogy testiek. Tehát a nyelveken szólástól nem lesz valaki automatikusan szellemi. Attól sem lesz szellemi, hogy Igét idéz. A viszálykodás jelenléte a testiséget mutatja. És az embereknek problémájuk van a testi dologgal.

Sok házaspár több évi házasság alatt félreérthetetlen bizonyítékát látja annak, hogy a *szellemi növekedés* során a régi problémáik szinte elpárolognak. Minél fiatalabb vagy az Úrban, minél felvérteztebb és minél inkább testi, annál több a problémád. A szellemi felnövekedést nem lehet szétválasztani a *szeretben* és *hitben* való felnövekedéstől. A szeretet tudja, mikor kell visszavonulni, és nem erőltetni a dolgokat. A hit tudja, hogyan kell kimunkálni vagy elengedni dolgokat, de a test nem tudja.’

233. Túl nagy szabadság

Mert aki vet az ő testének, a testből arat veszedelmet; aki pedig vet a Szellemnek, a Szellemből arat örök életet. – Galata 6,8

‘A Galata levél 5. fejezete a szellem és a test (törvény) cselekedeteit hasonlítja össze. Mélyedjünk el néhány fontos dologban. A 16-21. igeversék a *test cselekedeteit*, a 22-25. versek a *Szellem gyümölcseit* tárják eléink. Tehát az egész fejezet a testtel, illetve a test és a szellem *kapcsolatával* foglalkozik. Az ide vonatkozó intés így hangzik: „Mondom pedig, szellem szerint járjatok, és a testnek kívánságát véghez ne vigyétek.” (Gal. 5,16)

Miből adódnak a problémák a házasságban? Az emberek *megnyitják* magukat a testnek, azaz testi módon reagálnak dolgokra. A Galata 5,13 azt mondja: „Mert ti szabadságra hivatottok atyámfiai; (szabadságra!) csak hogy a szabadság ürügy ne legyen a testnek, hanem szeretettel szolgáljatok egymásnak.”

Az emberek szabadok akarnak lenni. Ezt hajtogatják: „Én szabad akarok lenni!” De a testükre helyezik a hangsúlyt, s ez azt vonja maga után, hogy megnyitják magukat a testnek. Az Istentől kapott *szabadságot* nem arra kaptuk, hogy testiek legyünk! Sokszor elhangzik: ne köss gúzsba, ne kényszeríts rám szabályokat. Én szabad akarok lenni, én szabaddá tettem a Krisztusban!

De nem arra lettünk szabaddá téve, hogy a saját tervünket vigyük véghez, hanem arra van szabadságunk, hogy *szolgáljunk* az Úrnak és egymásnak. Ez a Krisztus törvénye. Szabaddá tettünk, meg lettünk váltva, el lettünk oldozva, hogy szolgáljunk. Ismétlem: hogy *szeretettel szolgáljunk!*

Nem azért, hogy saját magunknak tetsszünk, hanem, hogy az Úrnak tetsszünk, amikor áldássá leszünk mások számára. Tehát ne arra használjátok a szabadságot, hogy a testnek lehetőségeket adjatok a kicsapongásra, hanem, hogy szeretettel szolgáljatok egymásnak. „Mert az egész törvény ez egy Igében teljesedik be: Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat.” (Gal. 5,14)

234. Ne élj vissza a szabadsággal

Akik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt. Ha Szellem szerint élünk, Szellem szerint is járunk. – Galata 5,24-25

‘A felebarátok alatt azok értendők, akik közel vannak hozzád. És senki sincs közelebb hozzád, mint a *házastársad*. Ott van közvetlenül melletted. Ha otthon szeretetben jársz, akkor máshol is tudsz majd *szeretetben* járni. Nagyon könnyű szeretetben járni olyasvalakivel, akit hetente csak tizenöt percig látsz. Így könnyen mondd neki: „Szeretlek testvérem! De siess, le ne késsed a járatodat!”

A *távolság* megkönnyíti a szeretet gyakorlását. De azokkal az emberekkel, akikkel egy házban, illetőleg egy szobában élsz, vagy akivel egymás arcát látjátok folyton folyvást, bizony azok előtt nem tudjátok könnyen elrejteni magatokat. Hisz együtt élitek az éjeket és a nappalokat. Ezért csak egy megoldás van. A *testet alá kell vetni* a szellemnek, mert máskülönben problémákat fog okozni. Alávetettségben kell tartanunk a testünket, a belső emberünk uralma alá kell helyezni, mert egyébként nehézségeket fog szülni.

„Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázatok, hogy egymást fel ne emésszétek.” (Gal. 5,15) Nagyon szomorú dolog, hogy helyenként férjek és feleségek egymást rágiák, marják és felfalják. Pedig egymást *felépítenünk* kellene, nem rombolnunk. Az építés helyett azonban gyakran pusztítás folyik. Ez nem helyes és nem szabadna, hogy így legyen. Mi történik, ha egymást felemésztk? Mindketten felörlődnek. Ez történik, amikor a megnyilvánulások testiek.

Azt mondják sokszor az emberek: „Hála Istennek, én eredeti vagyok, spontán és őszinte. Nem játszom meg magam, ha nem tetszik valami, akkor nem fogok úgy tenni, mintha imponálna. Ha mérges vagyok, nem fogok úgy tenni, mintha nem lennék az. Én szókimondó ember vagyok. Nem az vagyok, aki megjátssza magát! Magamat adom, nem teszek fel álarcot!”

Ha így van, akkor *teljesen testi* vagy! Jobban teszed, ha mind nagyobb mértékben *Szellem* szerint jársz, mert az igen kedves az Úr előtt!

235. Felöltetni az új embert (1)

És felöltöztétek amaz új embert, mely Isten szerint teremtett igazságban és valóságos szentségben. – Efézus 4,24

‘A Biblia azt mondja, hogy magadra kell öltened az új embert. (Ef. 4,24) De magadra kell öltened vele együtt a hitet, magadra kell öltened a szeretetet, a békességet, még akkor is, ha nincs ínyedre. *Öltsd* magadra!

„Alig várom, hogy haza érjek és elengedjem magam, s önmagam lehessek” – mondjuk olykor.

Miért? Előtte ki voltál? Az emberek kialakítanak magukról egy képet. Mutatnak egy képet a *nyilvánosság* felé, a *magánéletben* meg egészen mások. De teljesen kimerítő, amikor próbálsz magad megjátsszani. Ne élj így!

A „mikor engedhetem el végre magam?” hozzáállás miről is szól tulajdonképpen? Arról, hogy mikor *nyithatod* meg magad a testnek. A „mikor ereszthetem ki a gőzt?” kérdés nem más, mint, hogy mikor mondhatod ki azt, ami csak az eszedbe jut, és mikor zúdíthatod rá valakire a mérgedet, mert éppen dühít valami.

Soha, soha nem szabad ezt megtenned! Sem otthon, sem amikor egyedül vagy, sem a házastársaddal, sem a gyermekeiddel, de még a kutyáddal sem. Soha! Rendben lenne, ha csak úgy megnyitnád magad a testnek? Megnyitnád magad az érzéseidnek, és kimondanál bármit, ami eszedbe jut? Soha, soha nem lenne rendben.

Amikor így viselkedsz, vétkezel. A *test* szerint reagálni bűn, és mindig problémákat okoz. Megsértesz embereket, összezavarod a dolgokat az életedben. Az érzéseinket, a szavainkat uralnunk kell, és a gondolataink fölött is őrködnünk kell. Isten szerinti *szellemi* embereknek kell lennünk!

Meg kell *óvnunk* a családjainkat, a kapcsolatainkat. Amikor rossz dolgokat mondunk ki, nagyon *sokat ártunk* vele! A felindulásból, rosszindulatból kimondott, gyűlölettel teli szavak nagyon sokat árthatnak. Mennyivel jobb, ha *uralkodunk* magunkon, lehiggadunk, megnyugszunk, és elvetjük a bántó gondolatot. Soha ne mondjunk ki bántást, és ne is engedjük meg magunknak, hogy ilyeneken gondolkodjunk. Meg tudod tenni!

236. Felölteni az új embert (2)

Hanem öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust, és a testet ne tápláljátok a kívánságokra. – Róma 13,14

‘A Galata 5,16 azt tanácsolja, hogy: „Szellem szerint járjatok”, s így nem a test kívánságát cselekszitek majd. Tehát hogyan tudom *meggátolni* azt, hogy a testem uralkodjon rajtam? *Szellemben* kell járnom; „mert a test a szellem ellen törekedik, a szellem pedig a test ellen. Ezek pedig egymással ellenkeznek (szüntelen tusakodásban vannak), hogy ne azokat cselekedjétek, amiket akartok.” (Gal. 5,17)

Nem tudod magad megnyitni a testnek, amíg szellemben jársz. És nem tudsz Szellemben járni, amíg a testnek állsz nyitva. Ha azon munkálkods, hogy szellemben járj, nem kell azon dolgoznod, hogy ne nyisd meg magad a testnek. Járj Szellemben, és nem fogod véghezvinni a test kívánságait. Ez így működik. „Ha azonban a Szellem vezet titeket, nem vagytok a törvény alatt.” (Gal. 5,18)

Hányszor megesik, hogy házastársak indulatos párbeszédbe keverednek, és ki akarnak mondani valamit, de egy belső jelzés azonban nem engedi. Ha imádkozol, és Istennel jársz, akkor lesz benned egy *jelzés*, hogy ne mondd ki. Mégis hányszor megtörténik, hogy a test annyira erőt vesz, hogy a haragját kiadva csak azért is megbántja a másikat. És utána nyugodt, mert megmondta, amit akart. De *nagy ára* van ennek!

Az emberek belefolyanak beszélgetésekbe, kritikákba, vádaskodásokba. Ahogy szóba kerül a távol levő harmadik, elindul a lavina. Előbukkannak a múltból személyek, gondolatok, szavak és emlékek. Olyan ez, mintha valami sugallná. E-rőlködnöd sem kell.

Mert valóban inspiráció alatt szólsz, csak hogy nem a Szent Szellemtől ihletve. Az ördög beszél ilyenkor a szádon keresztül. Előhoz olyan történeteket, dolgokat, amikről már meg is feledkeztek mindketten. És előrángatjátok, kimondjátok őket testi módon. *Megnyitjátok* magatokat a testnek, az ellenségnek, és így mennek tönkre a kapcsolatok.

De ha figyelsz a Szent Szellemre, Ő *jelezni* fog: Ne mondd ki! Lesz egy jelzés a bensődben, amikor a Szellem vezet. A jelzésből tudni fogod, hogy nem most kell erről beszélni, s nem így.

Istennél *bölcsesség* van, figyelj oda erre. Tudni fogod, ha valamit nem így kellene mondani, vagy, hogy nem most van itt az ideje erről beszélni, hanem alkalmasabb időben. Bölcsességben jártok, ha a Szellem vezet benneteket.'

237. A test cselekedetei (1)

A testnek cselekedetei pedig nyilvánvalók, melyek ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás. – Galata 5,19

‘Majd így folytatódik a test cselekedeteinek felsorolása: „bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, gyűlölködések, harag, patvarkodások, visszavonások [széthúzás, szakadás], pártütések [pártoskodás], irigységek, gyilkosságok, részegségek, dobzódások [dorbézolás, tivornya] és ezekhez hasonlók.” (Gal. 5,20-21)

Beszélgettem emberekkel, akik házasságon kívüli kapcsolatokba bocsátkoztak, s próbálták nekem elmagyarázni, hogy az mennyire szellemi volt:

„Volt egy összeköttetés közöttünk szellemben, ez a vonzalom nagyobb volt mindkettőnkénél.”

Ez testiség!

„Olyan csodálatos volt, amikor ültünk és órákig sóvárogva beszélgettünk és aztán persze túl messze mentünk el” – mesélték.

Ez test. Test. Bálványimádás. A Biblia azt mondja a Kolosse 3,5-ben, hogy a pénzsóvárgás valójában bálványimádás. Amikor nagyon vágyódnak egy házra, egy autóra, dolgokra, *sóvárgunk* valami után, az árthat a kapcsolatainknak. Isten szeretné, hogy legyenek szép dolgaid. Vess magot és legyen hited az aratásra, de ne erőltess semmit. Ezt fontos megértenünk!

Ha az motivál bennünket, hogy ezt meg azt meg kell szerezniünk, mégpedig azonnal, ez bizony sóvárgás és *bálványimádás*. Arról állapítható meg, hogy másról sem beszélsz. Rendben van, hogy a hited megvallásával valóságba hozol egy

házat vagy autót, de nem helyes, ha minden e körül forog. Ház reggel, ház délután, ház este. Így a ház és úgy a ház. Ez bálványimádás. És ez testi. Varázslás.

A Galata 5,20 igeverszében *varázslásnak* fordított görög szó (pharmakeia) gyógyszerek, drogok általi *befolyásoltságot* jelent. Hogyha berúsz, vagy ha droggal belövöd magad, az testi cselekedet. A testnek való behódolás. Hány kapcsolatot tett már tönkre az alkohol vagy a drog? Azonban mindegy milyen szörnyű kötelékben voltál, Isten ereje képes szabaddá tenni téged!

238. A test cselekedetei (2)

Öldököljétek meg azért a ti földi tagjaitokat, paráznságot, tisztátalanságot, bujaságot, gonosz kívánságot és a kapzsiságot, ami bálványimádás – Kolosse 3,5

‘Saját szememmel láttam Isten szabadítását egy férfi életében, aki sebész volt. Nagyon sikeres volt a szakterületén. De az orvosok sokszor túlhajszolják magukat, túl sokat dolgoznak. Éjjel-nappal dolgoznak, olykor alvás nélkül, és hozzáférésük van a drogokhoz. Ez az orvos elkezdett szedni valamilyen *dop-pingszert*, amitől fenn tudott maradni, aztán másvalamit, amittől meg lenyugodott. Évek múlva aztán szanatóriumban kötött ki. Részt vett mindenféle terápiákon, de még mindig használt drogokat. Nem lett szabad tőlük.

Ezt követően két hétig eljárt az összejöveleteinkre. Prédikáltunk neki a gyógyító iskolában, tanítottuk őt az Igére. És aztán a második hét csütörtökén rátettük a kezünket és *imádkoztunk* felette. Emlékszem, hogy az Úr foglalkozott velünk: parancsoljuk meg, hogy ez a függőség, ez a kötelék megtörjön az élete fölött!

Az Ige világosan mondja: „Amit megkötök [megtiltotok] a földön, a mennyben is kötve lesz; és amit megoldotok [megengedtek, kiárasztotok] a földön, a mennyben [szellemi birodalomban] is oldva lesz.” (Mát. 18,18)

Elmesélte, hogy úgy érezte, mintha egy abroncs esett volna le a fejről és a mellkasáról. Három hónappal később felhívott. Közép-Amerikában volt kiküldetésben. Azt mondta:

– Nem vettem be semmit azóta, egyetlen egyszer sem. *Szabad* vagyok, dicsőség Istennek!

Lehet a kötelék heroin, vagy bármi más függőség, Isten szabaddá *tud* tenni! Egy szempillantás alatt meg tudja tenni, ha *hiszel* benne és nem a reménytelenség szavait mondod ki. Meg kell *vallanod* a szabadulásodat, a szabadságodat és el kell

tudnod *fogadni!* „Azért ha a Fiú szabaddá tesz titeket, valóság-
gal szabadok lesztek.” (Ján. 8,36)’

239. A szellem gyümölcsei (1)

Ha Szellem szerint élünk, szellem szerint is járunk. – Galata 5,25

‘A Galata 5,19-20 igeverse beszél az ellenségeskedésről, a versengésről, a gyűlölködésről, a haragról, a patvarkodásokról [viszály, versengés], visszavonásokról [széthúzás, szakadás], pártoskodásról, irigységről, gyilkosságokról, részegségekről, dobzódásokról [dorbézolás, tivornya]. Mik ezek? Ezek mind a *test cselekedetei*. Behódolás a testnek.

A Szellemnek azonban az első *gyümölcse*: a szeretet! Az ige szerint: „Az ilyenek ellen nincs törvény. Akik pedig a Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival, és kívánságaival együtt.” (Gal. 5,23-24)

Aki újjászületett a Krisztusban, az éljen a *Szellemben!* De ez nem jön automatikusan. Az újjászületés nem jelenti azt, hogy magától értetődően Szellemben jársz. Továbbra is meg tudod nyitni magad a testnek.

Mi történik, ha egy házaspár megnyitja magát a Szellemnek és így járnak minden nap? Ez nem azt jelenti, hogy transzban vannak és fennakadnak a szemeik. Nem azt jelenti, hogy folyamatosan nyelveken szólnak, és közben azt sem tudják, hogy hol vannak.

Mit jelent hát Szellemben járni? Ha a Szent Szellemnek nyitod meg magad, akkor a *szeretetnek* nyitod meg magad, az örömmek, a békességnek, a béketűrésnek, a szívességnek, jóságának, hűségnek, szelídségnek és a mértékletességnek. (Gal. 5,22)

Mi következik abból, ha egy házaspár éjjel és nappal szeretetben jár? Örömben, békességben, hosszútűrésben, jóságban, szelídségben, hitben, mértékletességben élnek. Milyen problémáik lehetnek így?

Ha mindkét házaspár a Szellemre bízta magát, szeretetben, örömben, békességben, béketűrésben él éjjel és nappal, nem lesz egyetlen problémájuk sem. Ha például az egyikük tesz valami rosszat, a másik szeretetben áll mellette. Ha egyikük nincs jó hangulatban, a másik megnyitja magát az örömmek, békességnek. Ezzel *ellensúlyozzák* egymás kilengéseit.’

241. Az önzés (1)

Jaj annak, aki rakásra gyűjti, ami nem övé! – Habakuk 2,6

‘Az önzés az elsődleges ellensége a házasságoknak. Nem az ördög, hanem az *önzés*. Hallani olyan véleményeket, hogy az első

és legfőbb probléma a kommunikáció. Sok szakember a kommunikációt tartja fő problémának, de ezzel nem érthetünk egyet.

Lehet, hogy tökéletesen kommunikálsz, és mégis tönkreteszed a házasságodat. „Őszintén mondd meg, mit érzel irántam?” „Utálalak, megvetlek!” Kimondod, kifejezed, amit érzel, tehát kommunikálsz. De hová vezet ez? A *kommunikáció* fontos és fejlesztenünk is kell. De nem ez a legnagyobb probléma, nem ez a legfőbb kérdés.

A legnagyobb probléma az önzés, ami egyik megnyilvánulása annak, hogy test szerint járunk. Ez ugyanis maga a *test természete*. Ahhoz, hogy önző légy, annyit kell csak tenned, hogy felébredsz reggel. Az önzés ott van a tested természetében, és ha megnyitod magad annak, amit érzel, akkor az önzés fog vezetni. És ez sokba fog kerülni neked az életed minden területén.

Az alapvető hozzáállás két típusát különböztethetjük meg: akik *elveszik* azt, amit maguknak akarnak, és akik *adnak*. Ez a pióca és a magvető típus. El kell tőkélni magad, ha sikeres akarsz lenni a házasságodban, hogy nem olyan leszel, aki csak elvesz. Nem leszel *követelődző*, aki mindent csak magának igényel, hanem *adakozó* leszel.

Vannak, akik úgy próbáltak segíteni másoknak, hogy arra bátorították őket, mondják el a házastársuknak, mit várnak el tőle. Nem és nem! Ha mindkét ember a másiktól követel és a másiktól vár, akkor egyikük sem ad. És szörnyen fogják magukat érezni attól, ha azon rágódnak, hogy mire van igényük. Ez nem igei. Ez nem Isten szeretete.

Nem kell tízoldalnyi lista arról, hogy mire van szükségünk. El kell feledkezni a saját kívánságainkról, arra kell koncentrálnunk, hogy mit tudunk *adni* a házastársunknak. Ezzel nem mindenki ért egyet, de az Ige sehol sem cáfolja.

Annak, hogy rengeteg a probléma a házasságokban – sőt még a gyülekezeten belüli frigyekben is –, számos oka van. Főként, hogy az emberek *behelyettesítették*, az emberi gondolkodásra cserélték le Isten Igéjét. Vannak olyan dolgok, amelyeket teljes meggyőződéssel prédikálnak és tanítanak, mintha Isten Igéje lenne, holott nem az, sőt pont az ellentéte annak, amit a Biblia tanít.’

242. Az önzés (2)

Mert mindenki a maga hasznát keresi, nem a Krisztus Jézusét.
– *Filippi 2,21*

‘A házaspároknak adott tanácsadás alkalmával általában az történik, hogy a feleség felrója a férjnek, hogy nem törődik az ő

szükségleteivel. A férj úgyszintén felsorolja azokat a szükségleteit, amelyeket viszont a feleség nem vesz figyelembe.

Kommunikálnak, nemde? Csakhogy mit? A teljes *önzést!* „Nekem szükségem van”, „én akarok”! Mindkét fél azt hajtogatja, hogy ő mit akar. Eközben senki nem ad semmit. Ezért nincs is mit elfogadni. És ezért – hacsak egyikük meg nem változik – ebben a helyzetben nincs remény. Nem kell leírnod a párod számára, hogy mire van szükséged, mit kell, hogy megtegyen érted. Ezt el kell felejtened!

Hanem így imádkozz az Úrhoz: *Uram, Te vagy az én forrásom, Te töltöd be a szükségéimet, Te teszel teljessé, Te elégítesz meg engem szellemileg, lelkileg és testileg. Te viselsz rólam gondot. A szemeim Rád néznek, Téged látnak, ezért nem gyakorolok nyomást senkire. Ámen!*

Ez nagyon fontos. Hangsúlyosabban kellene erről tanítani, mert az emberek igencsak eltévesztik ezeket. Ne azt számlálgasuk, hogy mit akar, illetve mit nem akar megtenni értünk a párunk. A bírálattal, gyötréssel *nyomást* gyakorlunk a másikra, és ettől biztosan nem jön meg a kedve megtenni, amit szeretnénk.

E téves gyakorlat helyett nézzük meg, mi történik, ha *mi adunk* a másiknak. Ekkor egy *szellemi törvény* lép működésbe. Ha elkezdesz vetni, akkor mi történik? Aratás jön! Mi történik, ha a másik fél is vet? Abból is aratás lesz. Ha mindketten vetni fogtok, úgy egyre nagyobb aratás jön.

Egyre jobb és jobb lesz minden, mégpedig azon nyomban. Egyre jobb és jobb lesz, mert nem úgy viselkedtek, mint a csecsemők, akik sírnak és fekszenek az ágyban, míg ellátást nem kapnak. Nem azt figyelitek, hogy helyesen bánik-e veletek a másik, tisztel-e eléggé.

Mert amíg ott fekszel siránkozva és megnyitod magadat az *önsajnálathoz*, jön az ördög. Jönnek a démonok, ráülnek a válladra, és veled mennek az ágyba. És egész éjszaka hazugságokat ültetnek a fejedbe, hogy mit kellett volna a másiknak tennie érted, és hogy ezt mennyire megérdemelted volna, s milyen igazságtalan az eljárása. Ez öli meg a házasságokat!

Továbbá, hogy te jobbat érdemelnél. Az Úr soha nem mondott neked ilyet, ez a sugallat egyenesen a pokolból jött. Ha ott fekszel, és erre hallgatsz, egyre rosszabbul fogod érezni magad, és megtelik *nehézteléssel* a szíved.

Legközelebb, amikor beszélsz vele, ez jön ki a szívedből: „Miért nem teszed meg ezt értem? Miért nem törödsz velem?” És ebből zűrzavar és viszály kerekedik az otthonotokban.’

243. Az önzés (3)

Senki ne keresse, ami az övé, hanem ki-ki azt, ami a másé. – 1Korinthus 10,24

‘Nincs az emberekben annyi alázat, hogy elismerjék: önmaguk okozzák a problémáikat! Ők, *saját maguk* a forrásai a problémáiknak azáltal, hogy megnyitják magukat az ördögnek. Felejtsd el, hogy neked mire van szükséged. *Felejtsd el, hogy te mit akarsz.* Még csak *ne* is használd azt a szót, hogy *megérdemled.*

Az emberek azt kérdezik: „Mivel érdemeltem ki ezt?” A válasz erre: Nagyon sok mindennel! Arról akarsz beszélni, hogy mit érdemelsz? Arról akarsz beszélni, hogy valójában mit tettél te? Nos, újjászületésed előtt bűnös voltál és szűkölködtél Isten dicsősége nélkül. (Róm. 3,23)

Mit érdemeltél elveszettként? A *bűnök* zsoldját, a halált. (Róm. 6,23) Halál volt az osztályrészed: problémák, aggodalmak, betegségek és szegénység. Azt, hogy idő előtt meghalj, és a pokolba kerülj. De aki befogadja a Krisztust a szívébe, az megváltást nyer mindezek alól.

Ne arról beszéljünk, hogy mit érdemlünk meg, beszéljünk inkább a *kegyelemről*, az irgalomról. Arról, hogy Jézus hogyan kapott olyasmit, amit nem érdemelt meg, hogy mi megkaphassuk azt, amit *meg sem érdemeltünk*: a megigazulást, a gyógyulást, a bővülködést.

Ne arról beszélj, hogy neked mi jár. Nem helyes, ha azt mondd: „Ó, megérdemeltém, mert jól dolgoztam!” Inkább azt mondd, hogy: „Isten *jó hozzám* a hibáim ellenére. A hiányosságaim ellenére is olyan sokat tett értem, olyan jó hozzám! Ez nem alázatoskodás, hanem a valóság. Ez a tény.”

Látjátok már, hogy mi az első számú ellensége a házasságoknak? Az *önzés*. Kell azon gondolkodnod, hogy mit érdemelsz meg, mire van szükséged, és mit akarsz? Nem! Vedd elő a Bibliádat, és mélyrehatóan tanulmányozd ezt a területet.’

244. A titkok (1)

Azért levetvén a hazugságot, szóljatok igazságot... – Efézus 4,25

‘A titkolózás a házasság második számú gyilkosa. Az első az önzés, ezt követi a titkolózás. Mit is jelent a *titok*? Megtartani, egymás elől elrejtteni olyan dolgokat, amikről a másiknak tudnia kellene. Ezzel általában együtt jár az *inkorrekt-ség* és a *hazugság* is.

Nem létezhet kapcsolat *bizalom* nélkül! Nem tudsz megbízni abban, aki hazudik neked. Bolond lennél, ha ezt tennéd.

Az emberek nem veszik észre, nem ismerik fel, hogy milyen súlya van bármilyen hazugságnak.

A *hazugság* az egyik legrútább dolog, ami a földön megnyilvánul. Az emberek felnőnek úgy, hogy nem veszik ezt tudomásul, mivel a szülei, a tanáraik, a barátaik hazudtak esetenként, és aztán a házastársaik is. Azt gondolják, hogy egy kis kegyes hazugság belefér. A hazugság az egyik legszörnyűbb dolog. Amikor a szemedbe hazudnak, visszaélnék a szeretetteddel, hogy *megettévesszenek*.

Amennyiben te hazudsz, akkor arra a bizalomra utazol, amivel a párod megtisztelt, hogy megettévesszhesd őt. Ez *ördögi*. Ez az ördög munkája, ő az örök ellenségünk, és ezt próbálja tenni egész nap, hogy megettévessen minket. És amikor a házastársunk összeköti magát az ördöggel és hazudik nekünk, ez a legszörnyűbb *becsapás* és *árulás*. Az *árulás* utálatos dolog.

„Hogy levetkeztétek ama régi élet szerint való őembert, mely meg van romolva a csalárd kívánságok miatt; megújultatok pedig a ti elméteknek szelleme szerint.” (Ef. 4,22-23) Ha eddig nem úgy vélted, hogy a hazugság ennyire rettenetes dolog, akkor most kezd el megújítani az elmédet. Fel kell ismerned, hogy az valójában mit jelent.

„És felöltöztétek amaz új embert, mely Isten szerint teremtett igazságban, és valóságos szentségben.” (Ef. 4,24) Mi az első dolog, amit az Ige mond? „Azért levetvén a hazugságot, szóljatok igazságot, ki-ki az ő felebarátjával: mert egymásnak tagjai vagyunk.” (Ef. 4,25)

245. A titkok (2)

Az [ördög] ... nem állott meg az igazságban, mert nincs benne igazság. – János 8,44

‘A meg nem váltott ember természete az ellenség, az ördög természete. A hazugság az ördög királyságának a nyelve, mivel ő maga is hazug. Ő a hazugságok atyja. „Amikor hazugságot szól, a sajátjából szól, mert hazug...” (Ján. 8,44) Nem akarsz ördögi lenni, ugye? Ezért nem hazudhatsz. Időnként sem, kis dolgokban sem. Soha, soha. Semmilyen helyzetben. Soha, semmilyen körülmények között.

Nincs olyan helyzet, amikor egy hazugság jogos lenne. A saját édesanyámért sem hazudnék vagy akár a feleségemért. Nem! Ha hazudnék, akkor kompromisszumot kötnék a belső *feddhetetlenségem* kárára. Mi lenne, ha Isten hazudna, csak

egyszer is? Mi lenne, ha Isten nem az igazságot szólná? Nem lenne többé Isten. Isten nem lehet hazug!

Vajon mi tartja össze a Mennyet és a Földet, a Napot, a bolygókat és a naprendszeret? Isten Szava! Mi lenne, ha az Ó Szava hazugság miatt nem állna meg? Az egész univerzum szétesne, mint egy filléres óra. Mindennek vége lenne. Az utolsó lehetetnket kiadnánk, megszűnne a gravitáció, megszűnne a napsugárzás. Minden szétesne, mivel egyedül az Ó Szavának megkérdőjelezhetetlenségén alapul a világegyetem.

A te életed is ilyen. A saját életed is így működik. Te és én, a *szavainkkal* teremtjük meg a mi kis világunkat. Ahhoz, hogy sikereseek, győzedelmesek legyünk, a *hit emberének* kell lennünk. Így jön el a győzelem. A mi hitünk az, ami legyőzte a világot! (1Ján. 5,4) De lehetetlenség *hazugnak* lenni, és ugyanakkor *hitembernek* is. Lehetetlen! Miért? Mert ezt mondja a Márk 11,23? Ha azt monddod ennek a hegynek: Kelj fel, és ugorjál a tengerbe! És nem kételkedsz a szívedben, hanem hiszed a szívedben, hogy amit Isten mond...?

Így szól az Ige? Nem! Mit kell hinned a szívedben? Hinned kell a saját szavaidban! Hinned kell *Isten szavában* is, de hinned kell a *saját szavadban* is. Mi történik, ha *hazudozol*? Az, hogy *nem fogsz megbízni a saját szavaidban*. Ha ilyen háttérrel tenél hitmegvallást, nem lenne benne erő.

Hitembernek lenni azt jelenti, hogy olyan ember vagy, akinek a *szavai megállnak*, ami viszont egyértelművé teszi, hogy soha nem hazudsz. Soha! Az *ígéretedet* nem változtathatod meg. Tudom, hogy ez nagyon erős kijelentés, de nincs más helyes út. Nagyon rögzös út az, ha kompromisszumot kötsz az ördöggel, és a partnerévé válsz. Ha az ő nyelvén szólsz, az biztos halál és pusztulás.'

246. A titkok (3)

Mert nincs oly rejtett dolog, ami napfényre ne jönnne; és oly titkok, ami ki ne tudódnék. – Máté 10,26

'Sok házaspár és azok helyzeteinek ismeretében elmondható: a hazugság egy igen komoly probléma. Az emberek olykor megvesznek dolgokat, és nem mondják meg a párjuknak. Megtesznek dolgokat, és nem beszélnek róla. És ha mégis kiderül, letagadják, hazudnak.

Amikor a házastársad a szemedbe nézve feltesz egy kérdést, te visszanézel rá, és céltudatosan rossz, hamis választ adsz, akkor egy kést döftél a házasságod szívébe. Mert *lerombolod vele* azt a *bizalmat*, ami az egészséget összetartani hivatott. Nem azt mondom

ezzel, hogy nem lehet helyrehozni, ha valaki hazudott. Az emberek nem szeretnek erre így gondolni, de a valóság az, hogy a legtöbb ember hazudott már a másíknak. Ez nem helyes. Nem kellene, hogy így legyen. Isten ugyan megbocsát neked, és talán a társad is megbocsát, de ezt sürgősen abba kell hagyni!

Ha adni akarsz egy esélyt annak, hogy helyre jöjjön a kapcsolatod, és azzá váljon, aminek lennie kell, akkor ezt le kell állítanod. Mi a teendő? Szóld az igazat! Lehet, azt mondod, hogy a párod nem tudná kezelni az igazságot.

Nincs *választási* lehetőség! El kell kötelezned magad, hogy bármibe kerül is, *elmondod az igazat*. Ha nagyon sokba kerül, ha az az ára, hogy a másik úgy dönt, soha többet nem akar veled szóba állni, akkor is el kell mondanod az igazat. Meg kell tenned!

És ne mondd azt a hitvesednek: meg kell, hogy bocsáss nekem! Nem kell megbocsátania, nem köteles rá. Persze, meg kellene, hogy bocsásson, de nem köteles, és nincs jogod számon kérni tőle. Ami a te dolgod, amiről gondolkodnod kell az az, hogy hogyan tudod bebizonyítani, hogy *megváltoztál*, és így visszanyerd a bizalmát.

Nagyon, nagyon komoly dolog ez. Jézus szavai tények: „Mert nincs oly titok, mely nyilvánvalóvá ne lenne; és nincs oly elrejtett dolog, mely ki ne tudódnék, és világosságra ne jöjjön.” (Luk. 8,17) Mit fogsz tudni örökre eltitkolni? Semmit. Minden világosságra jön. Ezért jobb, ha elmondod az érintetteknek, még mielőtt mástól tudnák meg.

Mert a dolgok előbb vagy utóbb, de mindig feljönnek a felszínre. Nagyon kijózanító ez. De rendben levő akár egy apró hazugságot is mondani? Nem! A hazugság a *bizalom elárulása*, és ördögi dolog. Ha sokba kerül neked, ha úgy gondold, hogy otthagynak miatta, akkor is. Tudom, hogy ez nagyon nehéz, de akkor is viselkedj keresztényként!

247. A titkok (4)

Mert senki sem cselekszik semmit titokban, aki azt akarja, hogy nyilvánosan elismerjék őt. (Kálvin Kiadó) – János 7,4

‘Először is a szívednek kell tisztának lennie. Tiszta kell, hogy legyen Isten előtt. Ez a legelső. Isten kérte, hogy bocsásunk meg, ehhez megadja az erőt, s a szánkba adja hozzá a szavakat. Menj oda a másíkhöz és *távolítsd el* a titkokat, amik közöttetek állnak. Ha megjátsszod magad, akkor is érezni fogja, hogy valami nincs rendben. Lehet, hogy nem tudja pontosan, mi történt, de *érezni* fogja, hogy valamit *rejtegetsz*, hogy nem

mondasz el valamit, nem mutatsz ki valamit, és ez szakadást okoz, *távolságot* szül köztetek.

Aláássa az összetartást, ami pedig nélkülözhetetlen egy kapcsolatban. A *titkok elválasztanak!* Ne becsüld alá a hozzád tartozókat. Ők *szeretnek* téged, és valószínűleg *megbocsátanak*. De ne hagyd, hogy ez megismétlődjék. Változz meg!

Sokan kisgyerekkoruk óta egyfolytában hazudnak. Nem is kell gondolkodniuk rajta, csak hazudnak, mint a vízfolyás. És ha te is ilyen lennél, akkor ezzel sürgősen fel kell hagynod. Ha valakinek mondasz valamit, amiről tudod, hogy nem igaz, amint kijött a szádon, állj meg, és mondd ki: „Elnézést, ne haragudj, amit most mondtam, az hazugság volt.” Ne próbáld szépíteni, nevezd annak, ami, és mondd ezt: „Sajnálom, nem lett volna szabad ezt mondanom, mert ez hazugság volt. Kérek, bocsáss meg nekem!”

És amikor eszedbe jut valami, amivel megtévesztettél valakit, hívd fel az illetőt. Légy erős, mondd el őszintén, hogy amit mondtál, az hazugság volt. Így tudod jót tenni a dolgot. Ha folyamatosan így cselekszel, az meg fog változtatni.

Nem azt mondtam, hogy ez könnyű, de másként nem válhatsz *hiteberré*, a megigazultság és a feddhetetlenség emberévé. Olyan emberré, akit a társa *tisztelni* tud, akire fel tud nézni. És akinek élvezni is a társaságát. Minden tisztátalanságot el tudtok távolítani kettőtök közül.’

E kötet készítője saját tapasztalata alapján állítja, hogy még a jó szándékú titkolódzás sem vezet jóra. Még fiatalon nyitottam egy olyan folyószámlát, amiről a feleségem nem tudott. Az volt velem a szándékom, hogy a mellékes jövedelmekből összegyűlő pénzzel meglepem a kedves páromat. De amikor felfedezte a bankkártyámat, bizony az gyanakvással töltötte el, úgyhogy fel kellett fednem előtte a tervemet. Látjátok, a titok semmilyen formája sem szerencsés. Természetesen ez nem vonatkozik az ajándékokra, mert az csak akkor okoz meglepetést, ha mindvégig rejtve marad.

248. A társunk elnyomása (1)

Az Úr pedig a Szellem; és ahol az Úrnak Szelleme, ott a szabadság. – 2Korinthus 3,17

‘A fenti ígevers a mennyei szabadságról szól. A hármas számú ellenség, ami meg tudja ölni a házasságot vagy a kapcsolatot, az a *másik elnyomása*. Ízelgetve e szót, mit sugall? Mi is értendő ez alatt? Elnyomni valakit, próbálni irányítani a lépéseit. Például ilyesfajta *birtoklási* megnyilvánulással: „Ez az én feleségem!”

Ne kezeld úgy a feleségedet, mintha ő a pénztárcád, vagy a mobilod lenne! Őt nem úgy birtokolod, mint egy tárgyat. A férjedet sem birtokolhatod, ő egy Istentől kapott ajándék a számodra.

A hitvesed egy független szellem, tőled *független* lény. Neki is van kapcsolata Istennel, függetlenül tőled, és neked is van közösséged az Úrral, tőle függetlenül. Igaz, egy testté váltatok, de nem egy személyiséggé.

Mindig meg kell őrizni a saját egyéniségeteket, a saját színeiteket, saját *személyiségjegyeiteket*. Ahhoz, hogy a kapcsolat egészséges legyen, a feleknek *szabadnak* kell érezniük magukat. Szabadnak kell lenniük, hogy imádhassák Istent, hogy higgyenek Őbenne, függetlenül a másiktól. Hogy legyen *önállóságuk*, kifejlődhessenek saját képességeik, elérhessék a céljaikat, sikereik legyenek. Hogy legyenek eredményeik, egymástól függetlenül is. Ne akarj mindig mindent megkérdőjelezni!

Ne akarj tudni minden szót, amit a párod valaki másnak mondott! Ne akard mindig tudni, hogy hol volt a társad, ne akard minden percét kontrollálni!

Nem a gyermekei vagytok egymásnak. Felnőttek vagytok. És, ha a társad nem adott okot arra, hogy ne bízz meg benne, akkor ez inzultusnak számít. Minden alkalommal, amikor csak *kérdőre* vonod, emlékezned kell arra, hogy elhagyhat, ha úgy dönt. És az, hogy te mindent ki akarsz szedni belőle, nem segíti elő, hogy veled akarjon maradni. Elnyomod, fojtogatod őt, ha úgy teszel.'

249. A társunk elnyomása (2)

... és megragadván azt, fojtogatja vala, mondván: Fizesd meg nekem, amivel tartozol. – Máté 18,28

'Feleségek, nem ti vagytok a férjetek édesanyja. Ha épp zöldcsíkos nyakkendőt akar felvenni bordó zakóhoz, esetleg előállhatsz egy javaslattal, de ne határozd meg a számára, hogy mit tegyen! Ne mondd, hogy nem mehet így ki a házból, és nem teheti azt, amit ő szeretne! Ne mondd neki, mert zokon fogja venni!

Láttam pásztorok feleségeit, ahogy kiigazítják a férjüket prédikáció közben. Beeszlőnek, miközben Igét hirdet: „Nem, nem, ez így nem jó!” És *kiigazítják*, amit nem tartanak helyénvalónak. Tanúja voltam, hogy egy gyülekezet pásztorja, az irodájában éppen nyúlt valamiért, hogy levegye a polcra, és a felesége arra utasította: „Tedd vissza, tedd vissza!” És a férj elég ostoba volt ahhoz, hogy engedelmeskedjen, miközben láttam a szemében a bénultságot. Ő ugyan szerette a feleségét, de a feleség gyűlölte őt, és fojtogatta, megbénította.

Láttam férfiakat is, akik ok nélkül rendkívül *féltékenyek* voltak a feleségükre. Ha csak rájuk nézett valaki, máris azt kérdezték: „Mit csináltál, miért nézett rád ez a férfi? Miért bátorítod, mivel biztatod?” Az én nagybátyám példája épp az ellenkező. Egy gyönyörű, nagyon csinos nőt vett feleségül. A fiúk persze füttyültek utána és megjegyzéseket tettek rá. Meg is kérdezték tőle, hogy ez nem zavarja őt? „Egyáltalán nem zavar, nem szeretnék olyan csúnya feleséget, hogy senki se nézzen rá!” – válaszolta büszkén.

Az emberek furán gondolkodnak erről. Azt akarják, hogy gyönyörű legyen a feleségük, de senki más ne vegye észre. Legyen a férj csinos, de mások ne találják vonzónak. Ha csinos a párod, valószínűleg észreveszik mások is, olykor gátlás nélküli emberek is. De neked biztosnak kell lenned magadban, és meg kell *bíznod* a társadban is.

Ha a hitvesed el akarja hagyni téged, és játszadozni akar a veled, akkor megtehetné, nem tudnád megállítani a dolgot. Ha a feleséged meg akar csalni, meg is fog, megteheti, nem tudod meggátolni. Ha a férjed meg akar csalni téged, nem tudod megakadályozni benne. Az emberek meg tudják találni a módját, hogy félrelépjenek.

De annyira biztosnak kell lenned Istenben, hogy tudd, mindegy, mi történik, akkor is jó lesz neked *Őbenne*. A szíved és a lelked az Ő kezében van, az Úr ad biztonságot számodra. Bár tudod, hogy szereted a társadat, mégis elromolhatnak a dolgok. Ez is fennállhat.

De mégis bizalommal telt vagy, nem aggodalmaskodsz, nem fenyegetőzöl, és nem rettegsz attól, hogy mi fog történni. Mert tönkretreheted a napodat azzal, ha azon gondolkozol, és arról beszélsz, hogy mi történhetne, ha...'

250. A társunk elnyomása (3)

A Szellemet ki ne oltsátok. – 1Thessalonika 5,19

‘Feleségek, mozdítsátok elő a férjetek előmenetelét! Férjek, lendítsétek elő a feleségetek *sikerét!* Bátorítsátok őket az Istentől kapott *ajándékaik* használatában, amelyek tőletek függetlenül megvannak. Legyetek büszkék az eredményeikre, és biztatok meg bennük. Ha a párod el akar menni valahova, hadd menjen, ha tenni akar valamit, hadd tegye. Ha nem akar visszajönni, akkor megeshet, hogy valójában te sem akarsz, hogy visszajöjjön. Szabadságra hívtunk el!

A Biblia beszél arról, hogy *ne oltsuk ki* a Szellemet. Ne öntsük le hidegvízzel, ne borítsunk rá vizes lepedőt. Láttam férjeket, akik ezt tették a feleségükkel. A feleségnek több mindenhez volt tehetsége, mint neki, és a férj elbizonytalanodott ettől. Rosszul érezte magát emiatt, és inkább elnyomta, és igyekezett elfojtani a felesége tehetségeit. Veszekedtek.

A férj így érvelt: „Most miattad rossz színben tűnök fel.” De nem így áll a dolog, ez csak azt jelenti, hogy ő gyenge és bizonytalan. Minden értelmes ember tudja, hogy minél kiválóbb a felesége, annál jobban tisztelik őt, mert egymás *visszatükröződései* vagytok. Az emberek azt mondják majd rá, hogy ő egy okos, csinos, értelmes és sikeres nő.

Nem kell a feleségedet lenyomni és eltiporni, mert nem attól tűnsz fel jobb színben. Éppen hogy gyengének és bizonytalanak fogsz tűnni. Ne nyomd el a párodat. Szabadságban éljete, a szabadság tökéletes törvényében! A Biblia szerint Jézus a mi férjünk. (Jel. 9,7) Ő mennyi szabadságot ad nekünk? Bármit megtehetsz, amit akarsz!

Ha úgy döntesz, hogy az ördöggel társulsz, akkor ugyan ez sokba fog kerülni neked, tönkre teszi a közösségedet az Úrral, Ő azonban akkor sem fog kényszeríteni semmire. Meg tudná tenni, hogy otthon tartson téged. Csak fölemelné a kisujját és a falhoz ragasztana, hogy el se tudj mozdulni, hogy ne vétkezz ellene.

De Ő ezt nem teszi meg. Miért? Mert a szeretet és az elkötelezettség csak szabad akaratból fakadhat. Ne próbáld erőltetni, kényszeríteni és irányítani a házastársadat. Tisztelni kell a szabadságát!

251. Az elhanyagoltság (1)

Sietek és nem mulasztom el, hogy megtartsam a te parancsolataidat. – Zsoltár 119,60

‘A négyes számú ellenség, az *elhanyagoltság* is nagyon sokat árt a kapcsolatoknak. Az 1Korinthus 7. is arról beszél, hogy Szellemben járunk. Ez ellentéte a testben való járásnak. Ezt több szemszögből is meg lehet közelíteni.

„De a paráznaság miatt, minden férfiúnak tulajdon felesége legyen, és minden asszonynak tulajdon férje. A feleségének adja meg a férj a köteles jóakaratot (ami jár neki); hasonlóképpen a feleség is a férjének.” (1Kor. 7,2-3) Látjátok, hogy Isten úgy tervezte, hogy mind a férj, mind a feleség fizikailag és érzelmileg is *megelégedett* legyen a kapcsolatban. Majd tovább folytatja: „A feleség nem ura a maga testének, hanem a férje;

hasonlóképpen a férj sem ura a maga testének, hanem a felesége.” (1Kor. 7,4)

Amikor összeházasodtok, egy testté váltok, többé már nem vagytok ugyanazok, innentől már *nincs* jogotok a *testetek*hez. A házastársatoknak van joga a testetekhez és ez nemcsak a szexualitásra vonatkozik, hanem jogaik vannak mindenhez, ami a testetekkel kapcsolatos. Isten nem korlátozta ezt a szexre.

Egy másik fordítás így hangzik: „A feleségnek nincs meg a joga, hogy azt tegye a testével, ami neki tetszik, hanem a férjnek van meg a joga hozzá.” A *feleségnek* nincs hatalma a saját teste felett, mivel az a férjéhez tartozik. A feleség nem vallhatja saját magáénak a testét, mert az a férjéé. És ugyanez vonatkozik a férjre. A *férjnek* sincs joga a saját testével azt tenni, amit csak akar, mert a feleségnek van joga az ő testéhez.

Bibliai kötelezettségünk, hogy *törődjünk* a testünkkel is, hogy megőrizzük azt olyan formában, ami *tetszésére* van a társunknak. (1Thess. 5,23) Ez része a házastársi kötelezettségünknek. Nagy gond és probléma a házasságokban a fizikai test és a megjelenés *elhanyagolása*. Az emberek megdöbbenően el tudják engedni magukat. Ez testi hozzáállás, de ehhez hozzájárul a mentalitás is.

A házasságkötés után már nem kell tovább *versengeniük* egymásért. Mindaddig nagyon keményen dolgoztak azon, hogy a randevúkon jól nézzenek ki, jól öltözöttek és csinosak legyenek. De a házasságkötés után olykor hat hónap sem telik el, és elengedik magukat a házastársak. Már nem hoznak *erőfeszítést*, hogy jól nézzenek ki. Ez igen nagy baj!

252. Az elhanyagoltság (2)

Erő és ékesség az ő ruhája; és nevet a következő napnak. – Példabeszédek 31,25

‘A házások egy idő után úgy kezdenek viselkedni, mintha a külső *megjelenés* már nem lenne fontos. Pedig igenis számít. Ne csapd be magad!

„Ha a férjem igazán szeret engem, akkor ez az 50 kg *súlytöbblet* nem számít!” – gondolják helytelenül egyes feleségek. De ha te igazán szeretnéd a férjedet, akkor lefogynál.

„Ha a feleségem igazán szeretne, akkor nem számítana ez a *sőrhas*!” – vélik tévesen a férjek. Nem így van, hogyha őt bántja ez a dolog, akkor neked bibliai felelősséged, hogy tegyél valamit ezzel kapcsolatban.

Feleségek, hogyha a *férjednek* a hosszú haj tetszik, nektek pedig a rövid, és ezért fellázadtok – mondván, hogy nem érdekel, hogy mit mond, nem törődök vele –, akkor *megrontjátok* az 1Korinthus 7,4 ígerészt. Ha a férj nem szereti a vörös haját, és te csak azért is vörösrre fested, akkor *ellenszegülő* vagy és megsérted ezt az Igét, ami problémákat fog okozni.

Hogyha a *feleséged* nem szereti az ápolatlanságodat és kéri, hogy a munkából hazaérve azonnal mosakodj meg, mert irritálja az egész napos izzadságszag, de te leveted magad mosdatlanul a kanapéra, az nem helyes. Ha ő azt mondja, hogy mosakodj meg, akkor mosakodj meg! Vagy, ha az asszony ki mondja, hogy nem szereti a pocakod és kéri, hogy szabadulj meg tőle, akkor szabadulj meg tőle!

Nem szabom meg nektek, hogy milyen magasak legyetek, hogyan öltözködjetek, és hány kilót nyomhattok. Hanem arra szeretném felhívni a figyelmeteket, hogy folyamatosan akarjátok *tetszeni* a társatoknak. Ha úgy is tetszetek neki, ahogy vagytok, az csodálatos. De ha valamit kérnek tőletek, és ismételten kéri, és ti mégis figyelmen kívül hagyjátok, akkor ezzel *problémákat* okoztok a házasságotoknak. A tested nem a te saját tulajdonod.

Vigyáznod kell a testedre, *vonzónak* kell maradnod a társad számára. Nem a párod döntése, hogy téged *vonzónak* találjon, még akkor is, ha kócos vagy és gyűrött a ruhád. A te feladatod, hogy magadat *vonzóvá tedd* az ő számára. Ez ugyanúgy vonatkozik a férjekre, mint a feleségekre. E sorozatot elolvastva elvileg bármit megtehetsz, de jobban teszed, ha figyelmezel az Igére.'

253. Az elhanyagoltság (3)

A restnek útja olyan, mint a tövises sövény; az igazaknak pedig útja megegyengetett. – Példabeszédek 15,19

'Ha a lehető legjobb házasságot óhajtod és szeretnéd eltávolítani a problémákat, becsukni az ellenség előtt a megnyitott ajtókat, akkor ügyelned kell az Írásokra. Jézus a vőlegény és mi vagyunk a menyasszonya. Tudjátok, mi zajlik most? A menyasszony készülődik. Az Úr dolgozik rajtunk. Várjuk Jézus közelgő második eljövételét.

Az Ige fürdőjével tisztít meg minket, hogy amikor eljön a bemutatás ideje, ne legyen egyetlen szeplő, egyetlen ránc sem. Semmi, ami tisztátalan lenne, hanem egy dicsőséges menyasszony várja Jézust. (Ef. 5,26) Azt mondja az Ige: „Örüljünk, és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget néki, mert eljött a Bárány

menyegzője, és az Ő felesége elkészítette magát.” (Jel. 19,7) Jézus is készen áll és dicsőséges! S amikor az Úr eljön a menyegzőjére, nem ápolatlanul fog kinézni.

Az *elhanyagoltság* definíciója a következő: zavaros, rendezetlen, fésületlen, gondozatlan testi-lelki állapot. Egy jó tanács: Ha még nincs külön fürdőszobátok, higgyetek Istenben, hogy valóságba jöjjön. És külön autót is kérjete az Úrtól, s ehhez hasonló dolgokat, hogy függetlenek lehessetek, és kapjatok lehetőséget arra, hogy ne lássátok egymást, amikor rossz passzban vagytok. Vannak olyan helyzetek és képek magunkról, amelyeket nem szeretnénk, ha nyomot hagynának rólunk a társunkban.

Az emberek *ellustulnak*, és lomposak lesznek. Elengedik magukat és igénytelen külsővel vannak egymás közelében. Mi a gond ezzel? Az, hogy így el is *veszítesz* dolgokat. Eltűnhet a varázs, a vonzalom, a szenvedély.

Vannak olyan előnytelen benyomások, amik bizony nem növelik a vonzerőt, bár még mindig szeretitek egymást. *Szeretni* valakit és *vonzódn*i hozzá, az két különböző dolog. A legjobb, ha valakit szeretsz, és ugyanakkor vonzódsz is hozzá. És ez a vonzalom egész életen át tarthat. Ez nem lehetetlen dolog. Lehetséges!

Tudd meg, hogy mi az, ami tetszik a másiknak. Például, hogy hogyan viseld a hajad. Férjekre és feleségekre egyaránt vonatkozik ez. A férjnek sem lehet probléma a felesége kérésére egy kicsit beszínezni az őszes haját, vagy éppenséggel őszén hagyni. Vagy másként fésülni, máshogy viselni. Ne mondd azt, hogy dolgoznom kell, nincs időm bolondozni ilyesmikkel. Ezzel azt mondd ki, hogy *nem törődsz* a másikkal, nem fontos számodra az ő véleménye. Ez nagyon veszélyes magatartás!

254. Az elhanyagoltság (4)

Oh te rest, meddig fekszel? Mikor kelsz fel a te álmodból? – Példabeszédek 6,9

‘Minél rosszabbul nézel ki te, annál jobban néznek ki mások a párod szemében. Minél rosszabbul nézel ki, a különbség annál nagyobb lesz. Tehát van bibliai felelősségünk, mivel a testünk nem a sajátunk. Nem indokolt és nem is logikus, ha azt akarod, hogy az asszony mindig fitt legyen, és tipp-topppul nézzen ki, ugyanakkor te magadat elhanyagolod. Egyforma az *elkötelezettség*. Ne mástól várd, hogy megmondja, mi a helyes a számotokra. A lényeg az, hogy egymást *elégedetté* tegyétek.

Nem én fogom megmondani, hogy hány kiló légy, vagy mi a megfelelő külső a számodra. Ez nem az én dolgom. A felesé-

ged mérete és formája, az nem az én dolgom. Ugyanígy az én feleségem alakja és súlya sem tartozik rád, nekem így nagyon megfelel. Ha te boldog vagy a feleségeddel, az már engem nem is érdekel, hogy egyébként neki milyen a külső megjelenése. A kérdés az, hogy ő elégedett-e veled? Hogy a férjed boldog-e veled, és megteszi-e, amiket kértél tőle?

Hallottátok azt a kifejezést, hogy „a megszokottságból megvetés lesz”? Van ebben igazság. A túlzott megszokás, összezokás odavezethet, hogy *nem becsüljük* kellően egymást. Egyik módja annak, hogy egy kis ízt csempéssz vissza a kapcsolatotokba, a „böjtölés”. Például ne legyetek folyton egymás előtt ruha nélkül. Persze csinálhatjátok a saját belátásotok szerint, de én azt ajánlom, nélkülözzetek kicsit.

Elmondom, hogyan lehet visszahozni egy kis *szervedélyt* a kapcsolatba, hogyan lehet ismét izgalmassá tenni a dolgokat. Böjtöléssel, azaz megvonással. Ha minden nap sok finom ételt esztek, akkor előbb-utóbb válogatósak lesztek. Ha nem esztek semmit három hétig, akkor minden nagyon kívánatossá válik. Ne legyetek folyton pucéran egymás előtt.

Adjatok egymásnak egy kis teret. Viszont, amikor látjátok egymást, akkor nézzetek ki jól. Aztán különüljete el megint. És ha ismét találkoztok, még ha nem is vagytok úgy öltözve, mint amikor a gyülekezetbe jöttök, de akár pólóban is nézzetek ki jól. Akár az otthoni házikabátban is, vagy bármi másban. A köntösök közül néhány a szegénység szellemét tükrözi. Lyukas, szakadt. Ezekről meg kell szabadulni! Adjatok magatokra!

255. Stagnálás (1)

Hogy örömmel menjek hozzátok az Isten akaratából, és veletek együtt megújuljak. – Róma 15,32

‘Az ötödik ellenség a stagnálás, azaz egyhelyben *toporgás*. A Róma 7,6 a Szellem általi *megújulásról* ír: „Most pedig megszabadultunk a törvénytől, minekutána meghaltunk arra nézve, ami fogva tartott bennünket; hogy szolgáljunk (hogyan?) a Szellemnek újságában, és nem a betű óságában.”

A Róma 6,4 szerint: „Eltemettünk azért Ővele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk.” Miben járjunk? Új életben! A Szellem újságáról, az *élet újságáról* beszél.

Amikor Szellemben járunk, valóban létrejön-e a *megújulás*? Igen! Amikor Szellemben járunk, az a Szellem újságát jelenti.

Isten Szellemét az *élet* szellemének is hívja a Biblia. Az *élet* nem öregszik meg. A *halál* öregszik. A szellem nem öregszik, a test öregszik meg.

Az embereknek az a nagy félelme, amikor megházasodnak, hogy ami kezdetben új, az idővel elavul. A házasságkötés után egész életükben egyetlen emberhez lesznek hozzákötve. Megházasodnak, aztán néhány hónap, vagy néhány év után, ha a társ már nem olyan vonzó, mint azelőtt volt, váltani szeretnének.

Miután az újdonság és az izgalom is elillan, egy vadonatúj partnerre vágnak, és ezért sokan elhagyják a házastársukat. És találni is fognak valakit. Így működik a világ. Amint *ráunnak* a társukra, újat keresnek maguknak, nem kell azonban sok idő hozzá, az új társ is régiek fog számítani. Mit tesznek ilyenkor? Ugyanúgy cserélgetik a házastársaikat, akár az autóikat.

Sokan, akik nem lépnek erre az útra és kötelességtudatból együtt maradnak, *szobatársakként* élik le a közös életüket, leminősítve a házasságukat. Gyakorlatilag lakótársakként élnek. Kényelmesen elvannak, minden szenvedély nélkül. Szépecskén megöregszenek. Ez azért van így, mert az emberek nem táplálják a szellemüket és így *nem is növekednek*. Ha *unatkozol*, az azt jelenti, hogy nem növekszel. Ha *növekszel*, akkor nem fogsz unatkozni. Ilyen egyszerű ez.'

256. Stagnálás (2)

Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig.
– Példabeszédek 4,18

'Mi történik, amikor növekszel szellemben? Veled is megtörténik, ami a természetben. Tavasszal látjuk a fákat, amint kihajtának a levelei, majd új ágakat növesztenek. Hasonlóképpen te is *új minőség* leszel. Teljesen újjá lehetsz, más, mint annak előtte. És a társad is ugyanígy. Nap, mint nap észlelhetitek, hogy egy *új ember* mellett ébredtek. S minden héten új emberrel mehettek az ágyba is.

Mit értek ez alatt? Ha növekszel, mint keresztény, *új hajtásokat* hozol, és ez az újság (újszerűség) soha nem lesz unalmas, megszokott. És meg fogsz látni dolgokat a társadban is, amit azelőtt nem vettél észre, mert nem is volt. Nem kell azon munkálkodni, hogy találjatok valami izgalmasat, hanem valóban előjön valami új, ami nem volt azelőtt. Új hajtások jönnek. A *növekedéssel* együtt jár az újság, újdonság. Nem lesz többé stagnálás.

A házasságban gyilkos dolog a *stagnálás*. Ugyanahhoz az emberhez mennek haza a házások, és semmi új nem történik. A

társ mindig ugyanolyan. Ez akkor fordulhat elő, ha nem növekedtek, hanem megálltak a növekedésben. Abbahagyták a fejlődésükön való munkálkodást. Ha feltöltek az Igével, és az Istennel jártok, megcselekedvén, amit az Ige mond, *megújultok*.

Ha az Ige alapján *cselekszetek*, az megváltoztatja majd az életeteket, és új hajtások jönnek elő, amelyek pozitív hatással lesznek az életetekre, és új dolgokat hoznak a kapcsolatokba. Nem lesz többé szükséged rá, hogy új kapcsolatokat keress, mert *megújult* lesz a párod az ágyban melletted. Mert van megújulás. Ez a valóság, ami izgatottá kell, hogy tegyen. Ugyanarról a férfiről és ugyanarról a nőről van szó. Egész életetekben izgatottak lehettek, mert akivel húsz éve együtt éltek, nem ugyanaz az ember már, hanem megújult, szellemben felnövekedett. És az Ige azt mondja, ez helyes: az *igazak ösvénye* egyre világosabb és világosabb, és egyre jobb és jobb lesz minden. (Péld. 4,18)

A férjed egyre jobb és jobb lesz. A feleséged is egyre jobbra válik. Izgatottá tehet, hogy ami tavaly még nem volt jelen, az idén előjött, mert növekedtetek Istenben. Növekedtetek a személyiségetekben, a karakteretek jobbra lett, a jellemetek csiszolódtak, a képességeitek kibontakoztak. Dicsőséget az Úrnak!

257. Stagnálás (3)

És felöltöztétek amaz új embert, aki megújul annak képére és hasonlatosságára, aki teremtette azt. – Kolosse 3,10

„Tekintsünk bele még egyszer a Róma 6,4 igeversebe: „Eltemettünk azért Ővele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk.”

Feltámasztattunk, szellemileg és fizikailag is fel fogunk támadni, ahogy a Krisztus is feltámadt a halálból az Atya dicsősége által. Azonképpen mi is *új életben* járunk. Nem a *régi* ember szerint, hanem az *új* emberben. Nem a *testi* emberben, hanem a *szellem* emberében. A régi ember helyébe egy vadozat új terem elő minden nap.

Így tudod frissen tartani a kapcsolatodat. Így tudod elkerülni, hogy unatkozzál, és unalmassá váljanak számodra a dolgok. Ha növekedésben vagy, nem unatkozol. Ha nem növekszel, az azért van, mert nem teszel meg valamit, amiről pedig tudod, hogy meg kellene tenned.

Példának okáért, ha a gyerekek nyáron azt mondják, hogy unatkoznak, az azért van, mert nem teszik, amit meg kellene

tenniük. Kapcsolja ki a tévét, menjen ki az udvarra és végezze el a teendőit. Vágja le a füvet. Unatkozom – ez olyas valami, amit én soha nem mondtam a szüleimnek.

Ha volt rá lehetőségem, hogy leüljek, nem mondtam, hogy unatkozok, mert tizenkét új feladatot adtak volna. Inkább az árnyékba vonultam és pihentem. Addig sem kellett a traktorra ül-nöm vagy az istállóba mennem. Az emberek azért unatkoznak, mert *lusták*, és nem teszik azt, amit tenniük kellene.

Viszont ha azt teszitek, amit tennetek kell, akkor mi fog történni? *Növekedni* fogtok. Elkezdtek növekedni, és ennek kapcsán *új dolgok* jönnek majd elő. És megújultok, fejlődtek. Izgalmas, *új emberekké* lesztek. Ez fenn fogja tartani a társaitok *érendklődését* irányotokba, és a ti figyelmeteket is irántuk.

Nagyon fontos téma ez! Mivel sok olyan ember van, akiknek bár vannak bibliatanító hangfelvételeik, imádkoznak nyelveken és gyülekezetbe is járnak, a házasságuk mégis tiszta káosz. Ez arra vezethető vissza, hogy nem Isten *Igéje* alapján *cselekszenek*, nem annak alapján élnek az életüket.'

258. A meghasonlás (1)

Meghasonlás támadta azért, úgyszólván elszakadának egymástól... – Apostolok Cselekedetei 15,39

'Mindent tegyetek meg azért, hogy házasként együtt tudjatok maradni. *Ragaszkodjatok* egymáshoz, imádkozzatok. Ne adjátok fel, maradjatok együtt! Az alap, a tökéletes példa: a Krisztus és a Gyülekezet kapcsolata. És mit kell tennünk a házasságban? Elhagyni a szülői fészket. Ez nem azt jelenti, hogy a szülők már nem részei az életünknek, de van egy új családunk. Egy új otthon, új szituációk. Ezentúl *ragaszkodjatok egymáshoz!*

Maradjatok együtt, tapadjatok egymáshoz. Isten a házásokat összekapcsolta, összeragasztotta. Senkinek ne engedd meg – magadnak sem –, hogy széttépje. Az Úr azért beszélt erről, mert tudta, hogy lesznek dolgok, amik megpróbálnak benneteket szétszakítani. El kell határoznod magad, hogy ezt nem fogod megengedni. Ne hagyd, hogy bármi megtörje a szövetségeket!

Jézus ezt mondta: „Minden ország, amely magával meghasonlik, elpusztul; és egy város vagy háznép sem állhat meg, amely meghasonlik magával.” (Mát. 12,25) Meghasonlás = az *összhang felbomlása* nyomán fellépő *ellentét*.

Ezt az ördög is nagyon jól tudja. Ezért tartozik a megosztás a stratégiájába. Mindig *megosztani* akar és ezáltal győzedelmeskedni. Azon munkálkodik, hogyan tudná széttépni a Gyülekeze-

tet. Ha *megosztást* tud kimunkálni, akkor szét tudja szakítani az egységet. Ha ez sikerül, megindul a felemészítő harc.

Ugyanígy történik a családban is, a megosztás tönkreteszi a harmóniát. Hogyan lehetséges az, hogy feleségek, férjek szembefordulnak egymással? Házasságok, családok teljesen szétesnek és tönkremennek? Hogyan juthatnak el idáig? Az érzelmek kihunynak, minden vonzalom eltűnik, a közös álmok szétfoszlanak. Hogyan juthat idáig egy *frigy*? A megosztás miatt. Ha megtűrik a *szakadás bármilyen formáját*.

259. A meghasonlás (2)

Hogy ne legyen hasonlás a testben, hanem kölcsönösen gondoskodjanak egymásról a tagok. – 1Korinthus 12,25

‘Az Úr évtizedekkel ezelőtt nagyon erőteljesen foglalkozott azzal a kérdéssel, hogy egyáltalán ne tűrjük el a viszálykodást. Megmutatta, hogy a *viszály* az ördög nyilvánvaló jelenléte. A *békesség* pedig Isten megnyilvánult jelenléte.

Ha én vagyok a feje ennek a családnak, ennek a szolgálatnak, akkor az én felelősségem az, hogy ne engedjem, hogy az ördög megnyilvánulhasson a mi házukban. Ez Isten háza és itt békeségnek kell lennie.

És ha van valami, ami viszályt, ami megosztást okoz, azzal *azonnal* foglalkozni kell. Helyre kell hozni olyan hamar, olyan gyorsan, annyira tökéletesre, amennyire csak lehetséges.

És az otthonokban, a háztartásokban is ugyanez a felelősség áll fenn. Nem szabadna, hogy viszálykodások, szakadások, megosztások legyenek az otthonaitokban.

Hogyan működik a megosztás, a viszálykodás? Az ördög stratégiája a *megosztás* és a pusztítás, hogy ezzel tönkretegye mindazt, amit csak lehet. Ismerünk emberi kapcsolatokat, amelyek sajnos így végződtek.

Jó és biztos alapokat szeretnénk lefektetni a bibliai tanításokkal. Vannak témák, amelyekről folyamatosan és sokszor kell hallani, hogy az szilárd hitünkkel válhasson. Meg kell értenünk, milyen fontos az alapokat lefektetnünk, hogy tudjunk rá építkezni.’

260. A meghasonlás (3)

... meghasonlás támada ... és a sokaság megoszlott. – Apostolok Cselekedetei 23,7

‘Krisztus és a Gyülekezet a tökéletes példa előttünk. El kell hagyni a régit, és ragaszkodni kell az újhoz. Ez nem egy embernek

az elképzelése, hanem az Ige. A Menny és a föld elmúlik, de Isten Beszéde által te és a családod, együtt tudtok maradni, és meg tudtok állni, mert tudjátok, mikor mit tegyetek. Megtanultátok, hogyan kell az *Igével összhangban* gondolkodni és hitben cselekedni.

Következésképpen az Ige szerint hagyjátok el a régi család szoros kötelékeit, és ragaszkodjatok az újonnan létrejövőhöz. Maradjatok együtt, legyetek összeragasztva, ragaszkodjatok egymáshoz. Az ellenség igyekszik szétválasztani benneteket. Az ő célja az, hogy megosszon titeket, valamilyen – leginkább látszólagos – érdekellentétet vigyen az életekbe, hogy már ne akarjatok összetartani. Ezen a dolgon addig akar munkálkodni, amíg az *eltávolodás* nem jön létre köztetek.

A görög nyelvben a meg hasonlítás *távolságot* jelent két dolog között. Ez az ördög célja: távolságot teremteni közted és a társad között. Ezen fog munkálkodni éjjel és nappal. Hétről hétre, hónapról hónapra, évről évre próbál *éket verni* köztetek, és azon munkálkodik, hogy szétválasszon. Ha elég nagy lesz a távolság, akkor elhamvadnak az *érzelmek*, az érzések, elenyészik a *vonzalom*, az összetartozás ereje.

Az a ház akkor meg fog hasonlani önmagával. Végül olyan nagy lesz a távolság, az elkülönülés, hogy már nem látod *értelmét* az együtt maradásnak. Öt évig szerettük egymást, de már nem vagyunk szerelmesek egymásba – mondják gyakran. De az Úr azt mondta, hogy *maradjatok együtt!* Nem kell, hogy ez egy súlyos áldozat legyen, csodálatos is lehet! Ha jól *viszonyulsz* a házassághoz, akkor élvezni fogod, és örömöd lesz benne.’

261. A kis rókák kártétele

Fogjátok meg nekünk a rókákat, a rókafiatokat, akik a szőlőket elpusztítják... – Énekek éneke 2,15

‘A vizsályt többféle szempontból vizsgálhatjuk. Mit próbál tenni az ellenség? Megosztani, *szakadást* okozni. Erről szól a Példabeszédek 17,14 verse: „Mint aki árvizet szabadít el, olyan a vizsály kezdete; azért, mielőtt kihatna, hagyd el a perpatvart.”

Mikor kell foglalkozni a *viszályal*? Amikor elkezdődik, még a legelején. Amikor még csak olyan, mint a csöpögés. A fürdőszobában járva látsz egy kis víztócsát. Másnap már kétszer akkora, de nem fordítasz kellő figyelmet rá. Azt gondolod, semmiség, nem is aggódsz miatta, amíg nem lesz elég nagy. De ha van egy kis józan eszed, akkor ezt *idejekorán* megállítod.

Mert ha már elég nagy lesz a tócsa, akkor eljuthat odáig, hogy teljesen eláraszt, és végül *elsodor* a csöpögéssel indult árvíz. Akkora

lesz a repedés és a csöpögés, annyi lesz a stressz és a probléma, hogy minden összeomlik, pusztulás és romlás jön. Mit kell tenned? Abban a pillanatban, ahogy azt a kis „csöpögést” észreveszed, meg kell állítanod. Nem szabad várnod vele. A kis rókák is komoly károkat képesek okozni, ha nem törödsz velük. Hogyha *idejében* foglalkozol a kis problémákkal, soha nem lesznek belőlük nagyobbak!

Az ellenség arra számít, hogy átsiklasz a probléma felett, és nem törödsz vele. Hogy elnézed azt a kis repedést. Ó, csak egy kis apróság, igazán nem nagy dolog. De minden alkalommal, amikor ezt a területet érinted, rosszul érzed magad, kényelmetlenül, és ezért nem beszélsz róla. Ez nem jó hozzáállás.

Az ellenség arra számít, hogy folyamatosan így megy majd, évről évre, amíg nem keletkezik egy jó nagy szakadék és abból hatalmas kudarc. Amikor a veszekedés, a viszály *elkezdődik*, akkor kell foglalkoznotok vele és azonnal *leállítanotok!* Nem kell megvárni a gátszakadást!

262. Ékek (1)

Ruth pedig monda: Ne unszold [erőltess], hogy elhagyjalak, hogy visszaforduljak tőled. Mert ahova te mégy, oda megyek, és ahol te megszállsz, ott szállok meg... – Ruth 1,16

‘A Példabeszédek 13,10 leírja, hogyan kell kezelni a viszályt: „Csak háborúság lesz a kevélységből; azoknál pedig, akik a tanácsot beveszik, bölcsesség van.” Ez történik körülöttünk. Ha már jó ideje házások vagytok, biztosan ismeritek ezt a jelenséget.

Az ember hajlamos dogmatikussá (merevvé, hajthatatlanná, szigorúvá) válni bizonyos dolgokban. Eldönti, hogy *erőlteti* az akaratát, ha a másik félnek nem is tetszik. Nem hajlandó visszavonulni, és csak erőlteti tovább ugyanúgy. Így verődnek be az *ékek*. Nyomással, préléssel.

Belekezdünk egy hadjáratba, és nem vagyunk képesek csukva tartani a szánkat. Folyamatosan mondjuk, és csak mondjuk. A másikat ez egyre jobban felbosszantja, és bár az, aki erőszakos, tudja ezt, mégsem hagyja abba.

Folyamatos a követelkezés, hogy ezt vagy azt tegye meg neki a másik, és hogy miben változzon meg. Követeli, hogy csakis az ő útmutatása szerint tegye a dolgokat, vagy szervezzen meg valamit. Ez rossz taktika. Igazán nyomós okának kell lennie, hogy valamit kitartoán, eltökélten erőltessünk.

A siker egyik kulcsa az, hogy megtanuljuk, mikor kell *visszavonulni*. Mikor kell azt mondani, rendben, nem csinálok ebből nagy ügyet, nem erőltetem tovább. Mert számtalan dolog

van, ami nem ér annyit, hogy nagy ügyet kerítsünk belőle. A fiatalok ezt nehezebben értik meg.

Fogkrém-tubusokon, WC ülőkén, és más hasonló bagatell dolgokon vitáznak. Nemezszer ilyen dolgok miatt alakul ki háromnapos *hidegháború* a házások között. Ismerős, ugye?

„Az Isten áldjon meg, már harminckilencszer elmondtam neked! Hányszor mondtam neked, hogyan csináld! Nem is figyelsz rám!?” – Ugye, ez nem hangzik valami jól?

263. Ékek (2)

Tűrés által engeszteltetik meg a fejedelem, és a szelíd beszéd megtöri a csontot. – Példabeszédek 25,15

A Példabeszédek azt mondja, hogy a *hosszútűrés* által lehet meggyőzni a fejedelmet, és a *szelíd szó*, a *szelíd felelet* megtöri a csontot, az ellenállást. A kemény ellenállást is megtöri a szelíd, *lágú szó*, és a szelíd felelet elfordítja a haragot.

A viszálykodás azért kezd elterjedni, mert *kemények* vagyunk, amikor nem vagyunk hajlandók az álláspontunkat feladni. Ragaszkodunk a jogainkhoz, nem engedünk egy adott dologban. Egészen biztos, hogy nagyon jó okunk van esetenként szigorúnak lenni, de minden alkalommal *az Igével* kell alátámasztanunk.

Mozdíthatatlan vagy, *erőszakos*, és minél jobban erőlteted, annál nagyobb lesz az *ék*, és eltávolít egymástól, szakadás, különállás jön létre. Pusztán azért, mert erőlteted.

Nem vagyunk tudatlanok az ellenség eszközeit illetően. Vannak időszakok, amikor érzékeljük a feszültséget, a viszálykodás szelét. Mit kell ilyenkor tenni? Nem kell feltétlenül elővenned a csavarhúzót, és csak azért is nekiesni a másíknak. A *szeretet elfedezi* a bűnök sokaságát (is). (1Pét. 4,8)

Nem lehet a saját akarodat másra rákényszeríteni. Az 50 éve házások nem tudják kézrátétel által a saját tudásukat és tapasztalatukat a fiatalokba beplántálni. Bárcsak így lenne, de ez nem lehetséges. Viszont ha bölcs vagy, akkor tudsz figyelni. Évekkel ezelőtt mindketten sok hibát követtünk el és erőltettünk saját véleményünket. Arrogánsak voltunk, keményen viselkedtünk, s ezzel problémákat generáltunk. De ahogy növekszünk szellemben, úgy tanulunk.

Pár évvel ezelőtt a feleségem véletlenül kimosta a pénztárcámat. Minden iratom benne volt. Emiatt nagyon elkeseredett és őszintén ezt mondta: „Ne haragudj, úgy sajnálom!” Én azt feleltem tréfásan: „Úgyis koszos volt már, épp ideje volt kimosni!” Ki lett mosva. És akkor mi van? Miért csináljak ebből nagy ügyet? Mert mi a legfontosabb? Az emberek, a jó kapcsolatok.

Megéri-e, hogy engedjünk a vizsálynak már reggel, hogy elrontsa az egész napunkat? Megéri? Miért nincs az embereknek annyi rálátása, hogy észrevegyék már az elején, és azt mondják: „Álljunk csak meg, ez rossz irányba halad! Most állítsuk meg, még mielőtt elhatalmasodna!” A kezdetnél kell leállítani a torzsalkodást.’

264. Az elkülönülés (1)

Pál azonban azt tartá méltónak, hogy aki [János] elszakadt tőlük... és nem ment velük a munkára, ne vegyék maguk mellé azt. – Apostolok cselekedetei 15,38

‘Nézzük, hogyan is működik az ellenség. Az ördög mindig ugyanúgy viselkedik, mindegy miféle kapcsolatról van szó. Emlékeztek Pál és Barnabás szolgáló csapatára? Egy mintaadó csoport, az egész világ ismerte őket. Többezres tömegeknek prédikáltak, az Úr csodákat tett általuk, emberek üdvözültek, nagy gyülekezetek épültek. Tehát sok sikert értek már el.

Pál azt javasolta Barnabásnak, hogy menjenek vissza oda, ahol új gyülekezeteket plántáltak, és nézzék meg, hogyan boldogulnak. (Csel. 15,36) Barnabás eltökélt volt, más szóval *hajthatatlan*.

Azt mondta, „vegyék maguk mellé Jánost, ki Márknak hívatik”, aki az egyik rokona volt. De Pál ezt nem tartotta helyesnek. Neki az volt a véleménye, hogy nem jó ötlet maguk mellé venni azt, „aki elszakadt tőlük Pamfiliától fogva, és nem ment velük a munkára...”

Az előzményekben láttuk, hogy János velük volt egy korábbi hadjáraton, de csak néhány hétig maradt, mert elkezdett hiányozni neki az édesanyja főztje, és nem tetszett neki a helyi kultúra. Ezért hazament. Otthagyta őket, és ez nem rendjén való. De nem jelenti azt, hogy Pál egyszer és mindenkorra leírta volna őt, csak azt, hogy nem díjazta az ilyenfajta viselkedést.

Ez nem jelenti azt, hogy később ne lehetne előléptetni egy szolgálatban; azt jelenti, hogy *hűséget* kell tanúsítanunk a helyi gyülekezetben. Később Pál kérte is Márkot, hogy menjen vele. Barnabás tehát *hajthatatlan* volt. Nem kellett volna így viselkednie, hiszen Márk a rokona volt. Nem szabadna előretolnunk a családtagokat a szolgálatban, mégis *erőltette* ezt. Végül Pál azt mondta, tudom, hogy ő az unokatestvéred, de elhagyott minket az utolsó úton.

Fel kell növekednie. Még nincs kész arra, hogy velünk jöjjön erre a munkára. Barnabás viszont *hajthatatlan* maradt. Így szólt: „Nem, Márk pedig jönni fog, én eldöntöttem!” Csakhogy ez nem egyedül Barnabás szolgálata volt.’

265. Az elkülönülés (2)

Meghasonlás támadá azért, úgyszólván elszakadának egymástól... – Apostolok cselekedetei 15,39

‘Pál volt a vezetője a missziós munkának, ezt mondja a Biblia. Barnabás jó ember volt az Írás tanúsága szerint. Nyilvánvaló, hogy ő is Isten embere, de *megmakacsolta* magát: „Imádkoztam, és Márk jönni fog!” Pál azt válaszolta erre: „Nem, Barnabás, nem jön! Régóta együtt vagyunk a szolgálatban, és barátok is vagyunk, de nem akarom, hogy Márk velünk jöjjön!” Barnabás ezzel szemben újból csak azt hajtogatta, hogy Márk pedig jönni fog. Mi történt itt? Barnabás *erőltette* ezt a Márk kérdést.

Megtörténik ez a családokban? Megtörténik ez a házasságokban? A gyerekekkel kapcsolatban, a számlákkal, a házzal vagy bármi mással kapcsolatban? Hogy valaki rááll egy vágányra, és aztán nem hajlandó tágítani. „Imádkoztam, és ez így lesz!” – halljuk. Erőlteti. Emlékezzünk, mit olvastunk a Példabeszédekben.

Barnabás ezt eltökélte magában, *hajthatatlan* volt. Pál viszont nem tartotta ezt jónak. A *meghasonlás* olyan mértékű lett, hogy elszakadtak egymástól. (Csel. 15,39) Ember ne válassza szét, amit Isten egybeszerkesztett a kapcsok és kötélek által. (Kol. 2,19) *Elszakadtak* egymástól és különváltak az útjaik.

Barnabás maga mellé vette Márkot, és elhajózott Ciprusra. Eldöntötte, hogy Pál nélkül folytatja a munkáját. Pál pedig Silást vitte magával. És a történet melyikük munkásságát követi nyomon? Pálét és Silásét. Ebből meg kell, hogy értsünk valamit!

Az Írás Pált és Silást követi nyomon. Ez nem azt jelenti, hogy Barnabás rossz ember volt, vagy hogy nem végezték jól a munkájukat, de ez a meghasonlás, *szakadás*, versengés Barnabás miatt történt, mivel *hajthatatlan* volt. Azt mondta: „Márpedig ez így lesz!” – Pál tiltakozása ellenére.

Így olyan erős lett az *ellentét*, hogy szakadék támadt közöttük. Az ellenség nem képes ezt egyedül elérni. Valakinek meg kell *nyitnia* magát neki, *megkeményítve* a szívét, büszkévé és hajthatatlanná kell váljon. Így történik, ha *erőszakot* alkalmazol. Véghezviheted a saját akaratodat, kikényszerítheted a saját elképzelésedet, de ez *sokba* fog kerülni neked. Sokan jelentik ki, hogy bevégzik a saját útjaikat, de nem mérik fel, hogy miibe kerül majd nekik.’

266. Az elkülönülés (3)

Ámde emiatt akkora ingerültség támadt, hogy [Pál és Barnabás] elváltak egymástól... Pál ellenben Szilást választotta maga mellé. – Apostolok cselekedetei 15,39-40 (Csia fordítás)

‘A bölcs ember megtanulja, hogyan kell szelíden felelni. A bölcs megtanulja, hogy nem kell mindent egy nap alatt megérteni, kitalálni. Egy bölcs, érett ember megtanulja, hogy a dolgokat talán *több szempontból* is meg kell vizsgálni, és biztos, hogy te sem látod az egész képet, ahogy a másik sem.

De ne vegyük le a szemünket a lényeges dolgokról. Mondhatod: „Én *szeretlek* téged, és te is szeretsz engem, és *együtt* maradunk. Ki fogjuk ezt dolgozni, munkálkodunk rajta, és nem leszünk keményfejűek.”

Tudjátok, nem csak az a kérdés, hogy *mit* mondasz, hanem az is, hogy *hogyan* mondod. Ha a társunk azt mondja: „Márpedig ezt a nyakkendőt fogod felvenni, mert a másik borzasztóan áll neked!” Ezt az *utasító* hangnemet senki nem szereti.

Mi lenne, ha azt mondaná: „Drágám, nem gondolod, hogy ez a másik nyakkendő jobban illik az öltönyödhöz?” Ez csupán egy kérdés. Sokkal jobban hangzik, nemde? A másik még eldöntheti, hogy melyiket válassza.

Megéri erőltetni? A feleség utasít: „Nem, és nem, ebben a nyakkendőben nem fogsz elmenni!” Mire a férj: „De már rajtam van, kedvesem!” Egyetlen intelligens, normális férj sem szeretné, hogy a felesége egy édesanya szerepét játssza vele.

A feleségem nem az anyám, és én sem vagyok az ő apja. Az emberek olykor összekeverik ezeket a dolgokat, összezavarodnak. Inkább *kérdést* tegyünk fel ahelyett, hogy követelőznénk. Teljesen más *megvilágításba* helyezi a dolgokat, ha kérdést teszünk fel ahelyett, hogy kijelentenénk: márpedig ez így lesz!

Nem! Végy le a hangerőből, fogd vissza az indulataidat. Inkább tégy fel egy kérdést, kezdeményezz egy *beszélgetést*, ahelyett, hogy erőltetnél valamit. Hogyan kerülnek be az ékek? Valaki beerőlteti őket. Hogyan kerül az *ék* a fába hasogatáskor? Valakinek be kell vernie, hogy széthasadjon. Egy *külső erő* kell hozzá. Ha senki nem erőlteti, senki nem nyomja, akkor nem kerül oda soha, és a tűzifa kugli nem szakad részekre. Átvitt értelemben pedig ha nincs *ék*, nem jön létre az *elkülönülés*.’

